

รายงานการประชุมคณะกรรมการการจัดการความรู้ (สายวิชาการ)

ครั้งที่ ๒/๒๕๖๗

วันที่ ๙ มกราคม ๒๕๖๗ เวลา ๑๓.๐๐ น.

ระบบประชุมทางไกล Zoom Meeting

ผู้มาประชุม (กรรมการ)

๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปิยพงศ์ แซ่ตั้ง	ประธานฯ
๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัชชามน เปรมปลื้ม	รองประธานฯ
๓. ผู้ช่วยศาสตราจารย์อัญชลีพร ลพประเสริฐ	กรรมการ
๔. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุภาวดี ลาภเจริญ	กรรมการ
๕. ผู้ช่วยศาสตราจารย์กมลทิพย์ ศรีหาเศษ	กรรมการ
๖. นายสุริยัน เขตบรรจง	กรรมการ
๗. นางสาวกชกร สายสุวรรณ	กรรมการ
๘. นางสาวเหมือนแพรว รัตนศิริ	กรรมการ
๙. นางสาวผกาวรรณ นันทะเสน	กรรมการ
๑๐. นายสหชัย ชีवाल	กรรมการ
๑๑. นายภูริเดช พาหุยุทธ์	กรรมการ วิทยากร และเลขานุการ

ผู้เข้าร่วมประชุม

๑๒. รองศาสตราจารย์ อำนวย ทองโปร่ง	วิทยากร
๑๓. นายวณัฐพงศ์ เบญจพงศ์	วิทยากร
๑๔. ว่าที่ ร.ต.กฤตธิตถุณณ์ ตู๋หามาด	กลุ่มเป้าหมาย
๑๕. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ธนารักษ์ สารเถื่อนแก้ว	กลุ่มเป้าหมาย
๑๖. นางสาวพีรดา วิชามุข	กลุ่มเป้าหมาย
๑๗. นางสาวลลิตา เดชเป้า	กลุ่มเป้าหมาย
๑๘. นางสาวนันท์ปภัสร อ่ำบริสุทธิ์	กลุ่มเป้าหมาย
๑๙. อาจารย์อภิชฐา ยอดยิ่ง	กลุ่มเป้าหมาย

ผู้ไม่มาประชุม

๒๐. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เอกสิทธิ์ ขาตินทุ	กรรมการ
๒๑. นางสาวสุภาพร มานะจิตประเสริฐ	กรรมการ
๒๒. นายเชน ชวนชม	กลุ่มเป้าหมาย

วาระที่ ๑ เรื่องแจ้งเพื่อทราบ

ไม่มี

วาระที่ ๒ เรื่องรับรองรายงานการประชุม

ประธานฯ ให้นำรายงานการประชุมคณะกรรมการการจัดการความรู้ (สายวิชาการ) ครั้งที่ ๒/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๖ และครั้งที่ ๑/๒๕๖๗ ลงวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๖๗ ไปพิจารณารับรองในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๖๗

มติที่ประชุม

ที่ประชุมเห็นชอบ

วาระที่ ๓ เรื่องเสนอเพื่อทราบ

ไม่มี

วาระที่ ๔ เรื่องเสนอเพื่อพิจารณา

๔.๑ เรื่อง การจัดการความรู้ด้านการผลิตบัณฑิต เรื่อง เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพในชั้นเรียนอย่างมีความสุข

ประธานฯ ขอใช้การประชุมวาระนี้เพื่อดำเนินการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ โดยเชิญวิทยากรทั้ง ๓ ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์อำนวย ทองโปร่ง อาจารย์ ดร.วณัฐพงศ์ เบญจพงศ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ฤดีเดช พาหุยุทธ์ กลุ่มเป้าหมายคือ คณาจารย์ที่เข้ารับการบรรจุใหม่ไม่เกิน ๕ ปี คณะศึกษาศาสตร์ จำนวน ๗ ท่าน รวมทั้งคณะกรรมการการจัดการความรู้ เข้าร่วมในกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ครั้งนี้ โดยดำเนินการตามมติที่ประชุมคณะกรรมการการจัดการความรู้ ครั้งที่ ๒/๒๕๖๗ ในหัวข้อ “เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพในชั้นเรียนอย่างมีความสุข” ทั้งนี้ขอให้วิทยากร คณะกรรมการฯ รวมทั้งกลุ่มเป้าหมาย ได้ร่วมกันแลกเปลี่ยนความรู้ ชักถาม และเสนอแนะ เพื่อให้ขั้นตอนของการค้นหาและสกัดองค์ความรู้ดำเนินการไป

มติที่ประชุม

ที่ประชุมเห็นชอบ และให้ดำเนินการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้านการวิจัย ในหัวข้อ “เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพในชั้นเรียนอย่างมีความสุข” โดยให้บันทึกการประชุมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แบบคำต่อคำ (word by word) แนบท้ายรายงานการประชุมครั้งนี้เพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นต่อไป

วาระที่ ๕ เรื่องอื่น ๆ

ไม่มี

ปิดประชุมเวลา ๑๔.๓๐ น.

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ฤดีเดช พาหุยุทธ์)

กรรมการและเลขานุการ

รายงานแนบท้าย
บันทึกการประชุมแบบคำต่อคำ
การประชุมคณะกรรมการการจัดการความรู้ (สายวิชาการ) ครั้งที่ ๒/๒๕๖๗
ถอดเสียงการสนทนาเป็นข้อความด้วยระบบ AI ของ Transkriptor
ตรวจทานความถูกต้องซ้ำโดย ผศ.ดร.ณัชชามน เปรมปลื้ม และ ผศ.ดร.ภูริเดช พาหุยุทธ์

ผศ.ดร.ปิยพงศ์: ตอนนี้มีสมาชิกในห้องมี 10 คนแล้วนะครับ เดี่ยวระหว่างประชุมเนี่ยผมก็จะเช็คชื่อผู้เข้าร่วม
 00 - 01:28 ประชุมไปด้วย.....ครับผมถ้าจันเราเริ่มไปเลยดีมั๊ยครับ ท่านกรรมการท่านอื่นถ้าพร้อมแล้ว
 จันผมขออนุญาตเริ่มในส่วนของการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประเด็นเทคนิคการสร้างสัมพันธ์ภาพ
 ในชั้นเรียนอย่างมีความสุขนะครับ
 ขอเรียนเชิญท่านวิทยากรเป็นท่านอาจารย์อำนวยก่อนเลยดีมั๊ยครับ ให้ท่านอาจารย์อำนวยได้
 พูดคุยก่อนว่าท่านได้เตรียมตัวหรือว่าอยากจะนำเสนอในประเด็นไหนบ้างนะครับ

รศ.อำนวย: สวัสดีครับ ได้ยินเสียงผมนะครับ

00:01:29

ผศ.ดร.ปิยพงศ์: ได้ยินชัดเจนครับ

00:01:31

รศ.อำนวย: อ้อครับ สวัสดีครับท่านผู้ดำเนินรายการ เออผมอ่านดูประเด็นแล้ว ในประเด็นแรกเนี่ยที่บอก
 00:01:31 ว่าสัมพันธ์ภาพสำคัญอย่างไรในชั้นเรียนระดับอุดมศึกษาและการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ผม
 คิดว่าเหมาะสมะ ผมก็คิดว่ามันสัมพันธ์ภาพเนี่ยมันแต่ยุคเนี่ย ยิ่งสำคัญมากเลยนะครับ
 โดยเฉพาะในเรื่องของการสื่อสารเนี่ย ความสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเนี่ย มันจะ
 ช่วยทำให้เราได้มาเรียนรู้ซึ่งกันและกันระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน เพราะเดี๋ยวนี้เราคงจะให้
 ความรู้แค่อย่างเดียวไม่ได้แล้วเราคงต้องอาศัยความรู้จากเค้าด้วยในหลายเรื่อง ต้องมี
 บางเรื่องเนี่ยผู้เรียนเค้าก็อาจจะมีความถนัดมากกว่าเราก็ได้เพราะฉะนั้นเรื่องของความสำคัญ
 เรื่องเรื่องสัมพันธ์ภาพเนี่ยมันสำคัญตรงที่ว่า มันจะช่วยให้เกิดการใช้ประโยชน์ร่วมกัน
 แลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างครูกับผู้เรียนนะ แล้วมันก็ทำให้การเรียนเนี่ยตามมา คือ
 สำเร็จตามวัตถุประสงค์มากขึ้น มันจะเกิดความราบรื่นในการในการศึกษาหาความรู้กัน
 เพราะผมเห็นเป็นเรื่องที่ดีเพราะว่าสัมพันธ์ภาพเนี่ยมันน่าจะเป็นเรื่องของการระหว่างครูกับ
 นักเรียนระดับอุดมฯ เนี่ยมันควรจะเป็นเรื่องของการใส่ใจกันแล้วก็ Respect กันยอมรับนับ
 ถือกัน แล้วก็ใส่ใจกัน แบ่งปันกัน และก็อาจจะต้องเข้าใจนักศึกษาในยุคนี้ด้วยนะฮะ เพราะว่า
 นักศึกษายุคเนี่ยเขาเขาไม่ชอบเราพูดมาก ๆ เราอาจจะต้องให้เขาพูดมากขึ้นก็ได้เนาะครับให้ให้

เขาพูดมากขึ้นผมว่าความเป็นอาจารย์เนี่ยต้องต้องใส่ใจเขามากขึ้นนะครับผมมองในแง่มุมนี้
นะครับ

ส่วนในประเด็นที่สอง ผมเอาให้จบสี่ประเด็นเลยนะครับ เอ่อประเด็นที่สองเนี่ยผลกระทบที่
มันตามมาเนี่ยผมว่าถ้ามันขาดสัมพันธ์ภาพเนี่ยมันจะไม่ราบรื่นหรอกครับ ในเรื่องของการ
เรียนการสอนแล้วมันจะเกิดปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียนเยอะมาก บางทีก็อาจจะพอเค้าเกิดไม่
พอใจในการเรียนไม่พอใจบรรยากาศในห้องเรียนอะ ก็ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับ
ผู้เรียนเนี่ยมันไปไม่ได้แล้วก็อาจจะเกิดผลกระทบสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนเรียน
เนี่ยมันอาจจะเหมือนกันว่าอาจจะ ถ้าเค้าขาดสัมพันธ์ภาพกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนเนี่ย มัน
อาจจะโดนกลั่นแกล้งในที่ภาษาเดียวนี้เค้าเรียก bully อาจจะโดน bully กันในหลายหลาย
เรื่องจะได้แล้วก็ตัวเค้าเองเนี่ยผมว่าถ้าเค้าขาดสัมพันธ์ภาพ ผู้เรียนขาดสัมพันธ์ภาพ และ
แม้กระทั่งผู้สอนขาดสัมพันธ์ภาพเนี่ย

ผมว่าน่าจะก่อให้เกิดอาการสุขภาพจิต สุขภาพจิตเขาก็ไม่ดีด้วย ดีไม่ดีก็ เข้ากับใครไม่ได้เลยก็
เกิดอาการซึมเศร้าอะไรต่าง ๆ รวมทั้งทางร่างกาย ผมว่าเขาก็เกิดนะถ้าเข้ากับใครไม่ได้เลย
หรือว่าอาจารย์นี่ก็เหมือนกัน ถ้าขาดความสัมพันธ์กับกับผู้เรียนเนี่ยมันก็จะเกิดเครียด
เหมือนกัน ผมเองก็เหมือนกัน เวลาสอนหนังสือในอดีต ถ้าเกิดสอนแล้วลูกศิษย์ไม่ฟัง ดูทำไม่
ยอมรับเราเนี่ยโดยเฉพาะอาจจะเกิดจากตัวเราก็ได้ แต่บางทีเราก็คือเครียดนะบางทีก็เครียด
ต่อเนื่องกลับบ้านเครียดเลย บางทีเราคิดเรื่องอะไรต่าง ๆ ผมก็มองอย่างนี้นะครับ

00:05:44 ส่วนประเด็นที่สามเนี่ยชั้นเรียนที่มีการสร้างสัมพันธ์ภาพและคำนึงถึงความสุข
มีลักษณะอย่างไร ผมว่าน่าจะมีลักษณะที่มันเปิด ผมว่ายอมรับในความแตกต่างมากขึ้นอะนะ
ครับแล้วไม่ควรไปบังคับให้เค้าเชื่อบางทีผมว่าท่านก็เชื่อมากมายนะผมว่าก็ไม่ดีเหมือนกันก็
น่าจะให้เค้าไปค้นคว้าอะไรต่างต่างนะครับ ผมว่าน่าจะเคารพความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เรา
อาจจะแนะนำเค้าได้ อาจจะไม่ควรใช้อำนาจแบบรุนแรงกับเค้าอะไร ผมว่านะ ในยุคนี้
สำหรับเด็ก

00:06:27 ส่วนประเด็นสุดท้ายเนี่ยผมว่าเทคนิคเนี่ย มันก็เป็นเรื่องของแต่ละคนนะ ถ้าเป็นผม ก็อาจจะ
เป็นผมว่าผมจะต้องสร้างสัมพันธ์ภาพลูกศิษย์ก่อน คือการสอนผมก็คงจะไม่เครียด ผมอาจจะ
ใช้ลักษณะของความเป็นกันเองแล้วก็ไม่เข้มงวดมากนัก แต่ก็อาจจะมีการตักเตือนบ้างเล็กน้อย
ต่าง ๆ แต่ก็คงไม่บังคับอะไรเขามาก แล้วก็ให้เขามาคิดร่วมกัน อย่างเช่น ปัญหาต่าง ๆ ที่
เกิดขึ้น หรือว่าปัญหาทางวิชาการเนี่ย ผมว่าให้คิดร่วมกัน ถึงแม้เค้าจะคิดถูก ไม่ถูกบ้าง
แต่เราบางทีเราก็คงต้องยอมรับ แล้วก็อาจจะต้องกลับไปแนะนำเค้าที่หลังนะครับ ผมว่าการอยู่
ร่วมกัน การไว้ใจกันการสร้างบรรยากาศที่ดี เห็นเห็นอกเห็นใจกันเนี่ย ผมว่ามันเป็นสิ่งที่ดี
ที่สุดนะในเรื่องของเทคนิคการสร้างสัมพันธ์ภาพกับนักเรียนนะครับผมว่า รอบนี้พอท่าน

เท่านี้ก่อนนะครับขอบคุณครับ

ผศ.ดร.ปิยพงศ์: ครับขอบคุณมากครับท่านอาจารย์ครับ

00:07:35 เราจะเห็นได้ว่ารูปแบบของการเรียนการสอนในปัจจุบันเนี่ย จะต่างจากในอดีตมากเลย ที่เราเห็นว่า เฮ้ย บรรยากาศในห้องเรียนมันต้องมี Academic Stress หรือมีความเครียด มีความเป็นวิชาการสูง ๆ แต่ถ้าอาจารย์เสนอว่า เฮ้ยจริงจริงแล้ว ความไว้วางใจกัน การอยู่ร่วมกัน การเห็นอกเห็นใจกัน การมีส่วนร่วม อะไรต่างๆ เหล่านี้ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ สำหรับชั้นเรียนในปัจจุบันนี้นะครับ ที่นี้ท่านต่อไปเป็นท่านอาจารย์วณิชพงศ์เนอะ อยากเชิญชวนให้มาแลกเปลี่ยนเรื่องนี้ต่อเลยครับ

ดร.วณิชพงศ์: ครับผม ก็สวัสดิ์ผู้เข้าร่วมทุกคนนะครับก็หัวข้อที่ได้พูดวันนี้ก็คือเรื่องของ การสร้างสัมพันธ์ภาพในชั้นเรียนนะครับผมก็มีหลายประเด็นนะครับที่เราน่าจะได้พูดคุยกันนะครับ อย่างแรกเลย ที่เมื่อกี้ อาจารย์อำนวยการได้พูดไปนะครับ เรื่องความสัมพันธ์ภาพ ความสัมพันธ์ในการเรียนในแต่ละอุดมศึกษาเนี่ย เหมือนที่อาจารย์ตีบอกว่า Academic Stress เนี่ยมันเกิดขึ้นในชั้นเรียนได้ตลอดเวลาอยู่แล้วนะครับโดยเฉพาะการเรียนในระดับอุดมศึกษาซึ่งค่อนข้างที่จะเครียดค่อนข้างแล้วก็ค่อนข้างที่จะจริงจังในตัวเนื้อหาเนอะ ดังนั้นเนี่ยการสร้างบรรยากาศ หรือการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างตัวนักศึกษาเองกับตัวผู้สอน หรือว่าระหว่างตัวนักศึกษาด้วยกันเองเนี่ย อันนี้สำคัญ เราจะเห็นพวกนี้ได้ครับโดยบรรยากาศการเรียนในรามคำแหงเนี่ยเราจะเห็นว่า ไร้วัดความสัมพันธ์ระหว่างตัวผู้เรียนด้วยกันเองเนี่ยครับ ค่อนข้างที่จะสำคัญเลย เพราะว่าเวลาไปเนี่ยเค้าก็จะไปเป็นแพ็ค เรียนด้วยกัน ทำกิจกรรมด้วยกันถูกมั๊ยครับ หรืออีกอย่างนึงที่มันจะทำให้เค้าเรียนในรายวิชานี้รอดคือ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนที่จะต้องเข้าหากัน เพราะเราต้องเข้าใจว่าธรรมชาติของรามคำแหงเนี่ยมันเป็นตลาดวิชา ดังนั้นการเป็นตลาดวิชาเนี่ยครับ มันอาจจะต้องมีภาระอื่นมากกว่าการมีบทบาทหน้าที่เดียว ก็คือการเรียนไข่มั๊ยครับ อาจจะต้องทำงานด้วย อาจจะต้องอะไรเงี้ยด้วย ดังนั้นนะ ธรรมชาติของการเรียนในรามคำแหงเนี่ยมันอาจจะต้องมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ค่อนข้างเยอะเนอะ เพื่อให้ตัวเองเอาตัวรอดในรายวิชานั้นนั่น การเข้าหาอาจารย์เนี่ยมันก็เลยเป็นตัวนึง ที่อาจจะทำให้เค้าติดตามบทเรียน หรือชิ้นงานที่เค้าจะต้องส่งอาจารย์ได้ตามกำหนดของรายวิชานั้น ๆ นะครับ ดังนั้นต้องบอกว่าไร้วัดความสัมพันธ์เนี่ยมันมีบทบาทค่อนข้างเยอะ สังเกตการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยไม่ว่าจริง ๆ แล้วไม่ว่าจะเรียนในระบบไหนก็ตามแต่เนี่ยเนอะครับ ความสัมพันธ์เนี่ยนอกจากในเรื่องของการที่จะสอนในเรื่องของการที่จะเรียนผ่านไปในรายวิชานั้นให้จบแล้วเนี่ย อีกอย่างนึงมันเป็นเรื่องของการพัฒนาทักษะสังคมด้วยว่าเราจะอยู่กับคนอื่นยังไง เพราะอย่าลืมนะว่าในชั้นเรียนเนอะ มันมีในเรื่องของการ Assignment อาจารย์ให้ทำงาน การอยู่ร่วมกับคนอื่น เพราะเราจะเห็นเหมือนที่ท่านอาจารย์อำนวยการพูดว่า มันจะมีการ Bullying เกิดขึ้นนะครับ ดังนั้นเนี่ย ถ้าสมมุติเด็กเนี่ยเค้าปรับตัว

ไม่ได้ สิ่งที่มีมันเกิดขึ้นก็คือ อาจจะอยู่กับคนอื่นได้ลำบาก หรือว่าอาจจะทำให้อยู่ร่วมกับคนอื่นได้ยากขึ้นในสังคมปัจจุบันเนี่ยนะครับ ดังนั้นเนี่ยไอ้สิ่งที่เราอาจจะต้องเสริม แล้วก็เพิ่มเติมให้เค้าคือ เราอาจจะต้องเข้าใจธรรมชาติของเค้าก่อน วิธีการเรียนในแต่ละรูปแบบนะครับ ว่าเราจะจัดการเรียนการสอนในธรรมชาติของคนในกลุ่มเนี่ยยังไงดีนะครับ ดังนั้นเนี่ยไอ้ตัวหนึ่งที่จะสร้างความสัมพันธ์ได้อะ มันอาจจะไม่ใช่ตัวเด็กอย่างเดียว แต่อาจจะต้องเริ่มจากตัวของธรรมชาติของตัวผู้สอนเองต้องเข้าใจธรรมชาติของตัวผู้เรียนด้วย ว่าลักษณะของผู้เรียนเนี่ยเป็นยังไงถ้าสมมุติเราอยู่ในรามคำแหง อะ เราจะเจอผู้เรียนที่มีลักษณะที่คาแรคเตอร์ที่ค่อนข้างหลากหลายมากเลยครับตั้งแต่ตั้งใจเรียนมากจนไปถึงไม่ค่อยได้มาแล้วก็อาจจะเป็นคนที่เป็นว่า ปิดแยก หลีกเลียงเกือบจะกลายเป็นคนที่หลีกเลี่ยงสังคมก็มีเหมือนกันนะครับ ซึ่งในสาขาตัวเองเนี่ยเจอครบทุกแบบเลยอะ เจอตั้งแต่แบบโหดฮาบารัต์มากนะครับ จนเมื่อวานเองครับก่อนที่จะมาพูดเรื่องนี้เนี่ยมีเด็กนักศึกษาคนหนึ่งครับ เขาไม่ค่อยได้มาเรียนแล้ว เขาก็มาเรียนครั้งแรก อันนี้แชร์ประสบการณ์ให้ทุกคนฟังมาเรียนครั้งแรกแล้วก็ถามเขาว่าทำไมเขาถึงไม่ค่อยมา เพราะสิ่งที่เค้าพูดก็คือว่าเค้ารู้สึกว่าการที่จะออกมาข้างนอก ก็เลยถามเค้าว่า เอ้ยมันเป็นเรื่องค่าใช้จ่ายหรืออะไรอย่างเงี้ยครับ เค้าบอกว่าเค้าไม่รู้จะทำตัวยังไงเวลาออกมาอยู่ข้างนอก มันก็เลยทำให้เค้าหยุดอยู่แต่บ้านเรียนที่บ้าน แล้วตอนที่เค้าเรียนเนี่ยมันยังเป็นช่วงที่เป็นออนไลน์อีก มันก็เลยทำให้เค้าว่า เออจริงๆ แล้วมันเรียนออนไลน์ก็ได้ แต่การเรียนออนไลน์อะ มันทำให้เค้าแบบขาดการปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น วิธีการพูดเราจะสังเกตเห็นได้เลยว่า วิธีการพูดกับคนอื่น วิธีการเข้าหาคนอื่น หรือว่าวิธีการตอบคำถามอะครับ มันจะไม่เหมือนกับคนอื่น ที่เราพบเจอกันอยู่บ่อย ๆ อะอะไรประมาณเนี่ย เพราะฉะนั้นอันเนี่ยครับ เราอาจจะต้องเข้าใจธรรมชาติของผู้เรียนก่อน ว่าเค้าเป็นแบบไหน ดังนั้นเนี่ย ถ้าสมมุติเราเข้าใจธรรมชาติแล้วเนี่ยเราก็อาจจะดีไซน์วิธีการเรียนการสอนเพื่อที่จะสร้างอัตลักษณ์ให้กับผู้สอน เอ้ยขอโทษสร้างอัตลักษณ์ให้กับผู้เรียนได้ง่ายขึ้นนะครับ ดังนั้นเนี่ยเราก็ต้องมีตัวที่เป็น Goal-setting ก่อน ว่าเราอยากให้ผู้เรียนของเราเป็นแบบไหน เราอยากสร้างผู้เรียนให้เค้ามี Character เป็นแบบไหน อย่างเช่น ในสาขาตัวเองเนี่ยสอนทางด้านนันทนาการใช้ปะครับ เพราะฉะนั้นสิ่งที่ Character ของเด็กควรจะต้องมี คือกล้าแสดงออกใช้มัยครับ กล้าแสดงออก กล้าพูดนะครับ สิ่งพวกเนี่ยเป็นสิ่งที่ลำดับต้นๆ เลยในลักษณะความเป็นผู้นำ ดังนั้นนะเราเซตไว้แล้วว่า เค้าจะต้องเป็นคนที่มี Character แบบเนี่ยให้ได้ ไม่มากก็น้อยก็ต้องเป็นแบบเนี่ย ดังนั้นนะเมื่อเราเจอเด็กที่มีปัญหาแบบเนี่ยครับ เราก็อาจจะต้องเข้าใจก่อนว่า จริงๆ แล้วปัญหาของอยู่ที่ตรงไหน คือเค้าไม่กล้าแสดงออก หรือมีปัจจัยอื่นที่ร่วม เช่น อาจจะไม่ค่อยมีเงินหรืออะไรเงี้ยครับเลยไม่ค่อยได้มาเรียน ทำให้เกิดปัญหาในเรื่องของการอยู่ร่วมกับคนอื่น อะอะไรประมาณเนี่ยครับเราก็ต้องเข้าใจธรรมชาติของเค้าก่อน ดังนั้น เนี่ยพอเราเข้าใจธรรมชาติแล้ว การสร้างความสัมพันธ์ที่มันจะทำให้ทุกอย่างมันดีขึ้นไปเรื่อย ๆ ครับ ก็อาจจะเป็นในเรื่องของการที่ตัวเราเนี่ยแหละครับในการที่เรา

จะช่วยหาเทคนิคต่างๆ หรือวิธีการที่จะทำให้เค้าเนี่ยพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ ในทุกทุกปัญหาที่เกิดขึ้นตามมานะครับ

อันหนึ่งที่เราจะเห็นได้ชัดเจนถ้าสมมุติทุกคนเคยมีประสบการณ์เป็นพิธีกรให้กับมหาวิทยาลัยอื่นอื่น ถ้าสมมุติเป็นเด็กแรกเวลาเราถามอะไรเนี่ยมันจะเป็นไงครับเงิบเงิบไม่ค่อยตอบ ไม่ค่อยกล้าพูดอะไรใช่ไหมครับ แต่ว่าถ้าสมมุติเป็นเด็กที่อื่นอย่างเงี้ยครับ เป็นเด็กมหาวิทยาลัยปิด เราถามอะไรไป บางทีเค้าจะแบบแย้งกันตอบเนาะ แย่งกันตอบ แย่งงานอะไรเงี้ยครับ เราจะทำยังไงให้เด็กเราเป็นแบบนี้บ้าง สิ่งที่มีนัยสำคัญก็คือ เราต้องเลือกจากตัวเราก่อน เราต้องให้รู้สึก ว่า ตัวเราเนี่ยครับเป็นคนกลุ่มเดียวกันนะ เป็นพวกเดียวกันอะไรเงี้ยครับ อันนี้ก็เป็นประเด็นหนึ่งที่ทำให้เค้าเนี่ยรู้สึก ว่าเค้าสบายใจที่จะมาเจอเรา สบายใจที่จะมาเรียนรู้กับเรา ถ้าสมมุติเราทำให้เค้าเข้าใจได้ว่าเอ้ยเราเข้าใจปัญหาเค้า อันเนี่ยครับมันก็จะทำให้เค้าวางใจ และกล้าแสดงออก อย่างน้อยกล้าแสดงพูดออกมาในเรื่องของปัญหาที่มันเกิดขึ้นในชีวิตเค้า ว่าเค้าจะมีการวิธีการแก้ไขยังไงแล้วเราค่อยเพิ่มทักไอ้ทักษะที่เราอยากให้เค้าเกิดขึ้นไปได้อะไรอย่างเงี้ยนะครับ อันนี้ก็น่าจะเป็นประเด็นแรกที่พูดคุยกันนะครับขอบคุณครับ

ผศ.ดร.ปิยพงศ์: ขอบคุณมากเลยครับอาจารย์ เราได้เห็นแล้วว่าความสัมพันธ์สัมพันธ์ภาพเนี่ยมันเป็นสิ่งที่สำคัญในชั้นเรียน แล้วก็ห้องเรียนเนี่ยมันไม่สามารถเป็นห้องเรียนที่มีความสัมพันธ์แบบทางเดียว ก็คือมีแต่คนให้ความรู้ หรือมีแต่คนรับความรู้ แต่การปฏิสัมพันธ์และการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างกันเนี่ย มันเป็นสิ่งสำคัญที่เอื้อให้กระบวนการเรียนรู้ มันเป็นไปในทางที่ควรครับ ทีนี้ขั้นต่อไป ขอเชิญอาจารย์บุรีเดชได้แลกเปลี่ยนเลยครับ แล้วเห็นว่ามียุทธศาสตร์ที่เพิ่งเข้ามาด้วยนะครับ ถ้าท่านมีประเด็นจะแลกเปลี่ยนพูดคุยกันก็สามารถที่จะยกมือพูดคุยกันได้เลยนะครับ

ผศ.ดร.บุรีเดช: ครับก็สวัสดีนะครับคณาจารย์ทุกท่านนะครับรวมไปถึงนะครับอาจารย์ที่เข้าร่วมทั้งเป็นคณะกรรมการ แล้วก็กลุ่มเป้าหมายในครั้งนี้นะครับ ก็ประเด็นที่ท่านอาจารย์ทั้งสองท่านนะครับ ไม่ว่าท่านอาจารย์อำนวยการ อาจารย์โอมได้พูดนั้น เป็นประเด็นที่น่าสนใจเลย นั่นก็คือเหมือนมี Keyword บางอย่าง ที่อาจจะตรงกับสิ่งที่เตรียมมาเหมือนกันนะครับ เผอิญวันนี้มีสไลด์มาด้วย จะขออนุญาตแชร์สไลด์ไปด้วยอีกทีนึงนะครับ

โอเคครับ จริงๆ พอ Question อันแรกนะครับ ที่เราพูดถึงประเด็นในด้านของตัวสัมพันธ์ภาพสำคัญอย่างไรกับในชั้นเรียนในศตวรรษที่ 21 ก็ต้องบอกว่าเดี๋ยวนี้นะครับในด้านการจัดการเรียนการสอนเนี่ย เน้นอนว่าเรามีตัว Outcome learning ผลลัพธ์ในการเรียนรู้ หรือว่าผลความคาดหวัง ซึ่งเห็นด้วยกับอาจารย์โอมเลยก็คือ ในด้านของตัวการพัฒนา นักศึกษานะครับ บางทีในแต่ละหลักสูตรเนี่ยอาจจะมีอัตลักษณ์ ที่เรามีการพูดถึงตัว Year of outcome learning อย่างเงี้ยนะครับ ที่เป็นลักษณะของในแต่ละปี ในแต่ละชั้นปี

ผมว่าประเด็นเนี่ยก็เป็นสิ่งที่น่าสนใจที่จะทำให้ได้เห็นว่า ธรรมชาติของแต่ละหลักสูตรหรือว่าในแต่ละสาขาเนี่ยอาจจะมี Character ของเด็กที่คาดหวัง ในแต่ละปีที่แตกต่างกันไป แต่นั่นมันเป็นในด้านของความมุ่งมั่นและความตั้งใจในหลักสูตรอะนะครับ แต่ก่อนที่จะไปถึงในด้านของผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นได้ มันก็อาจจะต้องย้อนกลับมาในด้านของ Process หรือว่ากระบวนการ ในกระบวนการถ้าเราพูดถึงในด้านของสัมพันธภาพเนี่ยสำคัญอย่างไร อันเนี่ยก็จะตอบโจทย์เลย ก็คือจะช่วยให้เด็กเนี่ยครับ มีคุณลักษณะหรือว่ามีคาแรคเตอร์บางอย่างตามที่หลักสูตรที่เรากำหนดไว้เนอะครับ รวมไปถึงเนอะครับถ้าเรามานั่งพิจารณาคำถามง่ายๆผมอาจจะใช้เริ่มต้นแบบเนี่ยครับ แล้วคนแบบไหนที่เจอแล้วอยากเข้าไปอยู่ใกล้ซิดด้วยอย่างเงี้ยครับ ผมเชื่อว่าถ้าตั้ง Question เนี่ยไปอะ อาจารย์ก็น่าจะมีคำตอบในใจแต่คำตอบของแต่ละท่านอาจจะไม่เหมือนกัน ซึ่งคำตอบนี้นั้นแปลว่าคนที่เราเข้าไปอยู่ใกล้ซิดด้วยน่าจะเป็นคนที่ทำให้เรารู้สึกไว้วางใจ หรือว่าทำให้เรารู้สึกสบายใจเนอะครับ ถ้าเราลองเปลี่ยนว่าแล้วครูแบบไหนล่ะที่เราอยากจะเข้าไปอยู่ใกล้ซิดด้วย ถ้าเราไปมองดูจากภายนอกเนอะอาจจะเป็นในเรื่องของตัว Personality บุคลิกภาพภายนอกอะไรบางอย่าง สบายหล่อหน้าตาดีมันอาจจะมีลักษณะของตัว First impression ครับ แต่พอในเชิงจิตวิทยาเนี่ย มันอาจจะมี Character อื่นๆหรือว่าเป็นคุณลักษณะที่อยู่ภายในเนี่ย ที่ช่วยทำให้คนเกิดความรู้สึกผ่อนคลายเกิดความรู้สึกสบายใจหรือสามารถที่จะเป็นผู้รับฟังเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้ ดังนั้นถ้าถามว่าแบบไหนที่ทำให้คนรอบข้างอยู่ใกล้ซิดด้วยแล้ว รู้สึกสบายใจ อันเนี่ยผมว่าทุกท่านก็น่าจะมีคำตอบในใจ

ทีนี้ในชั้นเรียนที่มีการสร้างสัมพันธภาพ ที่คำนึงถึงของผู้เรียนเนี่ยเนอะครับ มีลักษณะอย่างไรก็พยายามไปดูประเด็นที่สำคัญเนอะครับ แล้วก็ที่น่าสนใจในเชิงจิตวิทยาма อาจจะลองพูดคุยในเบื้องต้นแล้วกันเนอะครับ ในอันแรกครับนั่นก็คือ ในเรื่องของตัวแปรในเชิงจิตวิทยาอาจจะเป็นเพราะว่าได้เปรียบในของผมนะครับ พอเราอยู่ในเมเจอร์ที่เป็นในด้านการให้คำปรึกษา สิ่งหนึ่งที่น่าจะนำมาใช้ประโยชน์ในเรื่องของการแชร์สิ่งที่พูดถึงการสัมพันธภาพที่ดีเพื่อความสุขเนอะครับ อันนึงเลยมันอาจจะเริ่มต้นก็คือ ความไว้วางใจในเชิงจิตวิทยาเนี่ย ถ้าเราเคยเรียนในด้านของพวกตัวแปรพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับวัยเด็กเนอะครับผมเชื่อว่าตัวแปรความไว้วางใจเนี่ยมันเป็นคุณลักษณะอันนึง ที่เด็กทุกคนเนี่ยถ้าได้รับความไว้วางใจจากคนในครอบครัวหรือว่าคนที่เลี้ยงดูเนี่ยโอ้ความไว้วางใจตัวนี้ครับมันอาจจะแผ่ส่งไปที่กับบุคคลรอบข้างด้วย ดังนั้นถ้าเรามานั่งพิจารณาดูว่า เอ๊ะแล้วความไว้วางใจที่เกิดขึ้นของผู้เรียนที่มีต่อผู้สอนเนอะครับ มันจะเป็นในลักษณะใดบ้าง นั่นก็แปลว่าเราสามารถที่ต้องมี Character และบางอย่างเนอะครับที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกไว้วางใจ ทีนี้ความไว้วางใจมันก็จะตามมาด้วยความรู้สึก Security ครับ คือความรู้สึกปลอดภัย นั่นแปลว่าเค้าอยู่กับเราเนี่ยเนอะครับ เค้าสามารถที่จะ Sharing หรือว่ามีการกล้าพูด กล้านำเสนอประเด็นต่างๆ ที่ทำให้เค้ารู้สึกปลอดภัยในการที่ใช้พื้นที่ในห้องเรียน หรือว่าในชั้นเรียน หรือว่าสัมพันธภาพที่เกิดขึ้นเนอะครับ

อยู่ในคลาสเรียนเนี่ย อันเนี้ยก็จะเป็นส่วนที่สำคัญ รวมไปถึงนะครับ คาแรคเตอร์อีกอันหนึ่งก็คือ Love and compassion นะครับ หรือว่าความรักแล้วก็ความเมตตา ผมว่า Character ตรงสามอันเนี่ยเราน่าจะได้คุ้นเคย ตอนตั้งแต่สมัยที่เวลาเราได้ถูกเทรนในด้านของการเป็นอาจารย์อะไรบางอย่าง แต่ถ้าเรามานั่งพิจารณาดูผมว่าอันหนึ่งก็คืออาจารย์มี Goal อยู่แล้วแหละครับว่าในการที่ทุกท่านเนี่ยครับมีเป้าหมายในการที่มาเป็นอาจารย์ในระดับมหาวิทยาลัยเนี่ย ทุกท่านก็คงมีเป้าหมายในเรื่องของการถ่ายทอดองค์ความรู้การเป็นแบบอย่างที่ดี หรือว่าจุดมุ่งหมายในเรื่องของการพัฒนานะครับนักเรียนนักศึกษาเนี่ยกลับให้เป็นผลลัพธ์ตามที่ต้องการในหลักสูตร ดังนั้นนะครับ ในตัวแปรที่เรา กำลังพูดถึงอยู่นะครับ สามถึงสี่ตัวเนี่ยนะครับ ในเบื้องต้นที่พูดมานี้มันจะเป็นในเชิง Psychological นะครับ เชิงจิตวิทยาที่ทำให้ผู้เรียนเนี่ยครับเกิดความรู้สึกปลอดภัย เกิดความรู้สึกไว้วางใจ เกิดความรักแล้วก็ความเมตตา

ทีนี้นะครับในส่วนที่จาก 3 ส่วน ที่เป็นตัวพื้นฐานที่ทำให้คนเรารู้สึกไว้วางใจ ปลอดภัย รักเมตตา ที่เกิดขึ้นเนี่ย อีกส่วนหนึ่งเนี่ยนะครับเมื่อไหร่ที่ท่านอาจารย์อำนวยความสะดวกได้พูดถึงก็คือความเห็นอกเห็นใจนะครับ ตัวแปรเนี่ยมันเป็นตัวแปรที่น่าสนใจในปัจจุบันมากครับและไม่ว่าจะเป็นในด้านของการจัดการชั้นเรียน หรือว่าในองค์กร ก็เริ่มมีการใช้ในด้านของตัว Empathy นะครับ Empathy ที่เกิดขึ้นเนี่ย ไม่ใช่เพียงแค่ Empathy ที่มีต่อคนอื่นทั่วไปหรือนะครับ แต่เป็นลักษณะของการที่เราจะต้องแสดงออกนะครับ ที่บอกถึงในเรื่องของความเข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นด้วย ดังนั้น ถ้าเรามาพิจารณาถึงในด้าน Empathy ของที่เป็นความเข้าใจ เนี่ยมันไม่ใช่เป็นแค่บอกเราเข้าใจนะครับ มันไม่ใช่เป็นแค่เป็น การ Express แบบเป็น Wording ที่เป็นคำพูดว่า เราเข้าใจ แต่ถ้าเข้าใจจริงเนี่ย นั่นแปลว่า อาจจะต้องเข้าใจถึงใน

ด้านของความคิด ความรู้สึก แล้วก็ธรรมชาติของผู้เรียนด้วยนะครับ ซึ่งก็จะนำไปสู่ในด้านของการเห็นคุณค่านะครับ เห็นคุณค่าตัวนี้ ในการการจัดการเรียนการสอน สิ่งหนึ่งเนี่ย ที่จะช่วยได้อีกอันหนึ่งก็คือ ถ้าให้สัมพันธ์ภาพที่เป็นไปอย่างมีความสุข เพราะว่าถ้านักเรียนทุกคน เห็นคุณค่าในตนเองนะครับ แล้วก็ใช้คุณค่าตัวเนี้ยมาช่วยในเรื่องของการสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดี รวมไปถึงตัวของ

ครูผู้สอนอาจารย์ก็เห็นคุณค่าในของผู้เรียน นักศึกษาก็เห็นคุณค่าที่เกิดขึ้นของตัวเองด้วย ผมว่าตัวเนี้ยก็อาจจะช่วยทำให้สัมพันธ์เป็นไปความสุข แล้วก็ก็นำมาสู่เนครับในด้านของการยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล นั่นคือ Individual differences นั่นเองนะครับ การยอมรับความแตกต่างอันนี้แหละเป็นยาหม้อใหญ่เลยก็ว่าได้

ผมว่านะ เพราะว่าเราสอนเนี่ย ผมเชื่อว่าทุกคนน่าจะเคยเจอ บางทีผู้เรียนอาจจะจะมี Character บางอย่าง ที่เราเออสนใจ หรือว่าบางที ผู้เรียนทำพฤติกรรมที่เป็นแบบดูเป็น

เหมือน Negative ครับ แม้กระทั่งไม่สนใจ หรือว่าเพิกเฉย หรือว่าไม่รับผิดชอบ หรือว่า พุดคุ้ยนะครับ สิ่งเหล่านี้ มันมีผลกับความรู้สึกของคนเรา แต่พอเราไปนั่งทำความเข้าใจว่า เอกลักษณ์ของมนุษย์เนี่ยมันไม่เหมือนกันนะอะ ซึ่งถ้าเราไปนั่งพิจารณาทั้งด้านรูปร่างนะ ครับ กาย อารมณ์ สังคม สติปัญญาที่เกิดขึ้นของผู้เรียน เนี่ยอันนี้แหละก็จะเป็นหลักเบื้องต้น เลยที่เป็น Individual differences

และสุดท้ายที่จะพูดถึงในด้านของการสร้างสัมพันธภาพที่เป็นไปเพื่อความสุขนะครับ นั้น แปลว่าถ้าคนแบบไหนที่เราอยากอยู่ใกล้ และทำให้เราเกิดความรู้สึกปลอดภัย เกิดความรู้สึก ไว้วางใจ ผมเชื่อว่าส่วนหนึ่งเนี่ย ที่มันสะท้อนเห็นได้ชัด นั่นคือ เราได้รับกำลังใจจากใครละ เราได้รับการสนับสนุน ช่วยเหลือจากใคร ซึ่งไม่แน่ว่าอยู่ในคลาสเรียนที่เป็นสัมพันธภาพที่ เกิดขึ้นระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ถ้าผู้สอนสามารถที่จะ Supportive นะอะ หรือว่าลักษณะ ของ Encouraging ก็คือการให้กำลังใจกำลังใจ อะไรบางอย่างตรงเนี่ย จะช่วยให้สัมพันธภาพ เป็นไปเพื่อความสุขในเบื้องต้นได้อะนะครับ อันนี้ก็อาจจะนำเสนอในช่วงแรกเป็นประเด็น แบบนี้ไว้ก่อนดีกว่าครับ

ผศ.ดร.ปิยพงศ์: ครับ ขอขอบคุณมากเลยครับ อาจารย์บ๊ิก ได้ประเด็นแล้วก็ได้เห็นตัวแปรหลายหลายตัวเลยที่
00:23:55 ต้อง Work งานด้วยนะครับ เรียกว่าต่อไป ถ้าเราต้องรับอาจารย์ใหม่ เราอาจจะต้องมาคำนึง แล้วว่า อาจารย์ใหม่นอกจากความรู้แล้ว ยังต้องมีความสามารถในการสร้างสัมพันธภาพ เพื่อที่จะ Hold ชั้นเรียนให้มันเกิดกระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสม สัมพันธภาพที่ดี แล้วก็ทำ ให้ห้องเรียนเป็น Happy Classroom ครับผม

ที่นี้เราขยับลงไปอีกนิดหน่อยในรายละเอียด ถ้าเราจะทำให้ห้องเรียนของเราเนี่ยเป็น ห้องเรียนที่มีสัมพันธภาพที่ดี และนำไปสู่การเรียนรู้ที่มีความสุขเนี่ย อาจารย์แต่ละท่านมี เทคนิคยังงั้นเราเริ่มต้นยังงั้นในชั้นเรียนแต่ละครั้ง หรือว่าเราใช้กิจกรรมแบบไหนในชั้นเรียน บ้าง เพื่อที่จะทำให้ชั้นเรียนเราเต็มไปด้วยสัมพันธภาพที่ดีมีความสุข แล้วก็นำไปสู่ผลลัพธ์การ เรียนรู้ที่เราคาดหวังได้นะครับ ท่านไหนอยากจะเริ่มประเด็นนี้ดีครับ

ผศ.ดร.ภูริเดช: ผมก็ได้ครับ

00:25:01

ผศ.ดร.ปิยพงศ์: อาจารย์เชิญครับ

00:25:02

ผศ.ดร.ฐริเดช: เดี่ยวผมเรื่องก่อนก็ได้ครับอาจจะมึนประเด็นที่เมื่อก็ยังไม่จะนำเสนอได้อีกอยู่นะครับ แต่ผม
 00:25:04 อนุญาต แอร์อีกทีจริงๆ วันนี้ระหว่างที่พูดคุยหรือว่านำเสนออยู่ ท่านอาจารย์ท่านใดมีไอเดีย
 นะครับ อยากจะ Sharing แลกเปลี่ยนพูดคุยเพิ่มเติมได้เลยนะครับ ไม่งั้นเดี๋ยวจะกลายเป็น
 เหมือนผมพูดอยู่คนเดียว อาจารย์เสนอไอเดียได้เลยนะครับ
 โอเคครับ อันนี้เป็นภาพอันนี้ อยากลองชวนอาจารย์ทุกท่าน ลอง Sharing ก็ได้
 อาจารย์เห็นภาพนี้ครับ อาจารย์คิดว่าสาเหตุที่อยู่เบื้องหลังของพฤติกรรมของผู้เรียนเนี่ย
 ครับหรือว่าของนักเรียนท่านนี้ คืออะไรครับ

ผศ.ดร.ปิยพงศ์: นักเรียนนอนไม่พอ

00:25:49

อ.พีรดา: นักเรียนเบื่อค่ะ

00:25:57

ผศ.ดร.ฐริเดช: นักเรียนอาจจะเบื่อ โอเค แล้วอย่างอื่นอีกมั๊ยครับท่านอาจารย์

00:25:59

ผศ.ดร.สุภาวดี: นั่งสมาธิเปล่า

00:26:09

ผศ.ดร.ฐริเดช: นั่งสมาธิ ทำ Meditation เลย์ใช้มั๊ยครับ

00:26:12

ผศ.ดร.ฐริเดช: จริงจริงพอเรามานั่งพิจารณาสาเหตุที่เราเห็นพฤติกรรมเนี่ยจะบอกว่าอันนี้
 00:26:19 สัมพันธภาพมันเกิดขึ้น อย่างมันเกิดขึ้นแล้ว อยู่ในชั้นเรียน แต่ที่เนี่ยด้วยพฤติกรรมของผู้เรียน
 ที่แสดงออกเนี่ยครับ แน่นนอนว่าในเชิงจิตวิทยาเนี่ยก็พยายามอยากให้ชวนกลับเข้าไปดูว่า
 พฤติกรรมที่เค้าแสดงออกเนี่ยครับ มันมีสาเหตุมาจากอะไรเนี่ยครับ การที่เราเข้าใจสาเหตุของ
 พฤติกรรมที่เกิดขึ้นเนี่ย มันอาจจะนำไปสู่ในด้านการเข้าใจพฤติกรรมของผู้เรียน รวมไปถึง
 ถึงในด้านการยอมรับธรรมชาติที่เกิดขึ้น ซึ่งบางที่เราอยู่ในคลาสเนี่ย เราไม่ยากให้เห็น
 พฤติกรรมแบบเนี่ยครับที่เกิดขึ้นแน่นอน แต่ถ้าเราลองมองดูว่าเด็กคนหนึ่งเรียนรามคำแหง
 เองเนี่ย บางคนหาเช้ากินค่ำ ที่แบบหารายได้ในการเรียนตัวเอง รับผิดชอบตัวเองไปด้วย
 ซึ่งพอมีพฤติกรรมบางอย่าง ถึงแม้เค้าก็พยายามที่จะมาเข้าคลาสเนอะ แต่อาจจะมีพฤติกรรม
 ในชั้นเรียนที่ดูแล้วไม่ค่อยให้ความใส่ใจ หรือความสนใจที่เกิดขึ้น แต่พออาจารย์ไปมองดูใน
 ด้านของพฤติกรรมนี้ยอมรับในตัวที่เค้าเป็น เช่น อย่างน้อย เค้าก็มาเข้าชั้นเรียน บางอย่างนะ

ครับมันอาจจะกลายเป็น จุดหนึ่งที่ช่วยทำให้เราได้ Active ยอมรับในตัวที่เป็น Positive ของคนด้วยนั่นเองนะครับ แล้วก็ในอีกส่วนนึงนะครับ สัมพันธภาพที่เราพูดถึงไปเนี่ยนะครับ มันก็จะช่วยทำให้เราได้เข้าใจในธรรมชาติพฤติกรรมที่เกิดขึ้นของผู้เรียน ก็จะนำไปสู่ในด้านของการออกแบบ อันเนี่ยแหละอาจจะเป็น Style และลีลาของอาจารย์แต่ละท่าน เหมือนที่ท่านอาจารย์อำนวยการบอกเลยนะครับ ผู้เรียนเนี่ยนะครับในปัจจุบันเรียนรามคำแหง ผมก็ต้องยอมรับนะว่า พอเราอยู่ในที่รามคำแหง ตั้งแต่ที่มาสอนก็อยู่ประมาณ 6 ปีกว่าเนี่ย กำลังจะขึ้นปีที่ 7 เนี่ยนะครับ ก็ต้องยอมรับว่าธรรมชาติของผู้เรียนที่รามคำแหงเนี่ย ก็ค่อนข้างที่จะเป็นเหมือน Normal curve จริงๆ อะตาม สถิติเลย ที่มีการพูดถึงอะนะครับ เก่งสุดยันอ่อนสุด ลูกศิษย์บางคนจะเป็นหมอนอะ ผมเคยดูบางทีสอนรายวิชาสรีระ ก็ต้องบอกว่าช่วยมาแชร์จริงให้อาจารย์ฟังหน่อยละกันนะ เพราะว่าถ้าเป็นสรีระยังงั้นหมอก็คงต้องเก่งกว่าเราอยู่แล้วแหละนะครับ อย่างเงี้ยครับ

นั่นก็แปลว่า ถ้าเราเข้าใจแล้วก็เห็นธรรมชาติ บางทีเราอาจจะดึงจุดเด่นของผู้เรียนที่มีความสามารถบางอย่าง อาจจะให้เค้าได้มีส่วนร่วมในการพูดคุย หรือมีตัวตน มีบทบาทในคลาสเรียนได้ อันเนี่ยก็จะเป็นส่วนที่สำคัญ แต่การที่จะให้เค้ามาช่วยหรือว่ามา sharing บางอย่างได้แน่นอนครับว่าสัมพันธภาพที่เกิดขึ้นระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนนั้นก็ต้องเป็นไปด้วยความราบเรียบหรือว่าเป็นลักษณะของ positive นั่นเองครับ

ก็จะนำไปสู่ในด้านการมอบหมาย แล้วก็ติดตามงานนะครับ ถ้าสัมพันธภาพดี ผมเชื่อว่าเวลาเราส่งอะไรไป ในการติดตามงานเนี่ย ผู้เรียนอาจจะลดในเรื่องของตัวความรู้สึกที่เป็น stressก็ได้ ในเรื่องของความเครียด เพราะว่าถ้านึกถึงตัวเราง่าย ๆ ครับ บางทีถ้าเราเจอหัวหน้างานหรือว่าเจอบุคคลที่เราารู้สึกพึงพอใจ หรือว่าอยากพูดคุยด้วยแบบคนที่เราอยากใกล้ชิดนั้นแหละ

พอเค้ามีเรื่องราวบางอย่างติดตาม หรือว่าต่อให้เค้ามาเร่งรัด เราก็พร้อมยินดีนะครับในเรื่องของการที่จะช่วยเหลือหรือว่าการทำตามนั้น ดังนั้นถ้าสัมพันธภาพในชั้นเรียนที่ดีเนี่ย ผมว่าก็อาจจะช่วยทำให้ในเรื่องของการมอบหมายงาน การติดตามงานเนี่ยะครับมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นด้วยและก็รวมไปถึงในด้านการช่วยเหลือผู้เรียนนะครับ การสร้างความผูกพันให้กับมหาวิทยาลัย ตัวเนี่ยอาจจะเป็นตัวแปรอันหนึ่งที่หลายหลายมหาวิทยาลัยก็เริ่มมาพัฒนาว่า สัมพันธภาพที่เกิดขึ้นไม่ใช่แค่ผู้สอนกับผู้เรียนนะแต่ถ้าเราจะทำให้เกิด engagement นะครับ กับสถาบันทำให้เด็กมีความรัก มีความผูกพันในด้านของรั้วสถาบันของรามคำแหง เป็นศิษย์ลูกฟอขุนเนี่ยะครับอันเนี่ย ก็อาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้เค้ารู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งขององค์กร หรือเป็นส่วนหนึ่งของสถาบันร่วมด้วย ซึ่งมันก็จะไปตอบโจทย์ข้อที่อาจารย์โอมพูดเหมือนกันว่า ที่เราสอนไปเนี่ยมันก็จะนำไปสู่ในด้านของตัว Life

skills หรือว่าตัว Social skills ที่ทำให้เด็กสามารถปรับตัวในสภาพการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบันได้นั้นเองนะครับ อันนี้ก็จะเป็นอย่างอื่นหนึ่งประเด็นที่สำคัญ ที่นี้พอมันเป็นถามว่ามีเทคนิคอะไรเหมาะสมนะครับตัว Learning brain หรือว่า Surviving brain ก็ได้ครับ อันนี้ก็ตอนที่ไปเวิร์กช็อปที่ต้นปีที่ผ่านมามีที่ที่ไปแล้วนะครับ ที่อเมริกาเนี่ย เผลอญ่ก็มีอาจารย์ที่เค้าสอนครับเรื่องเกี่ยวกับ Emotional เค้าก็ลองยกตัวอย่างว่า ถ้าเราจัดการเรียนการสอนเนี่ย เน้นอนว่ามันมีโอกาสที่จะเกิด Academic stress อย่างเงี้ยนะครับ สิ่งที่สำคัญก็คือ

ถ้าเราจะทำยังไงให้ผู้เรียนเกิด Happiness เนอะ เกิดความสุข เกิดอารมณ์ที่เป็น Positive emotion เนี่ยนะครับ นั่นก็แปลว่า รูปแบบการจัดการเรียนการสอนเนี่ย เน้นอนว่าปัจจุบัน ในเชิงจิตวิทยาเนี่ยก็สามารถอธิบาย ทำความเข้าใจได้ด้วยการทำงานของสมองอะนะครับ เราทำให้เห็นว่า อารมณ์มันมีผลกับความจำและการจำได้หรือไม่ได้เนี่ย ปรากฏว่า ยิ่งถ้าเรื่องนั้นมันมีสิ่งที่ทำให้เราเกิดมีความรู้สึกที่ดี เกิดความรู้สึก positive นึกถึงเหมือนตอนที่เราไปเที่ยวที่ไหนก็แล้วแต่เนี่ยนะครับ และถ้าอาจารย์ยังหลับตาแล้วนึกภาพ Memories ที่เป็นประสบการณ์เรื่องราวที่ดี ที่อาจารย์ไปท่องเที่ยว หรือยืนอยู่ตรงหน้าหน้าผาแล้วเรายังเห็นแบบวันที่เราไปนั่งดูพระอาทิตย์ตกพระอาทิตย์ขึ้นถ้าอาจารย์จำแค่ Sunset Sunrise ที่ไหนก็ได้ ชักแห่งหนึ่งเนี่ย มันก็เป็นตัว Memories ที่เกิดขึ้นมานะครับ ซึ่งตรงเนี่ยแหละ นั่นแปลว่า ถ้าในคลาสเรียนเนี่ยถ้าเราไปลดในด้านของ Stress แล้วเราไปเพิ่มตัว Happiness เนี่ย สิ่งนี้อาจจะทำให้ผู้เรียนเนี่ยนะครับเกิด Memories หรือการที่ตีมากยิ่งขึ้น ไม่ได้มัน ก็แปลว่าเค้าก็จะจำ character ที่เป็น positive ของผู้สอนได้ด้วยนั่นเองนะครับ

ส่วนตัวถ้าเป็นในเรื่องของสมองเนี่ยอันนี้ อาจจะพูดสั้นๆ อะนะครับ ใน Part ที่มันเกี่ยวข้องกับสมองของคนเราอะนะครับอาจารย์ ถ้าแบ่งเป็นสามระดับนะครับ มันก็จะอยู่ในด้านของตัว Survivor ก็คือ ตัวในด้านของการเอาชีวิตรอดแน่นอน ผู้เรียนก็ต้องเอาชีวิตรอดแหละในแต่ละวัน ในการรับมือกับชีวิตต่างๆ ที่เกิดขึ้น แต่แค่ตัวในด้านของ Survivor เนี่ยนะครับ มันไม่เพียงพอกับการที่จะช่วยทำให้สัมพันธภาพที่มันเกิดขึ้นแล้วเป็นไปด้วยความราบเรียบ หรือว่าเป็นในลักษณะของเชิง Positive นะครับ สิ่งที่สำคัญที่จะทำให้ตัวสัมพันธภาพเกิด engagement หรือว่าเกิด trust เกิด Safety ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเนี่ย นั่นคือ ตัว Emotional state เนี่ยแหละนะครับ

ที่นี้ Emotional อารมณ์ของมนุษย์เนี่ยครับ มันมีการตอบสนองกับสิ่งเร้านะครับ เน้นอนว่า อาจารย์ผู้สอนก็จะเป็นสิ่งเร้าอีกรูปแบบหนึ่ง แต่นำไปสู่ในด้านการแสดงออก อารมณ์ เราก็คงอาจจะไม่ได้ให้เด็กแสดงอารมณ์ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นหรอกนะครับ เพราะว่าในบริบท แล้วความเป็นจริงเนี่ย มันอยู่ในด้านของตัวคอนเซปต์ ที่เป็นในด้านของ

บริบททางสังคมหรือว่าการแสดงออกก็ไม่ใช่เป็นแบบ Aggressive แต่ก็ให้เป็นแค่ Assertive ก็คือ ไม่ก้าวร้าวแต่สามารถที่จะ กล้ายืนหยัดในอารมณ์ความรู้สึกเหมือนจากที่เกิดขึ้นได้ ดังนั้น ตัว Emotional เนี่ยนะครับ ถ้าอาจารย์ผู้สอนเข้าใจธรรมชาติที่เป็น Emotional ของเด็ก เรารู้ Type ของเด็กว่าเด็กวันเนี่ยเป็นแบบ Sensitiveนะ เด็กคนเนี่ยเป็นแบบ Positive หรือว่าแบบวันเนี่ยเป็นแบบ Negative หรือว่าเป็นแบบค่อนข้างที่จะต่อต้านหน่อยนะครับ

ตัว Emotional ที่เราได้เห็น บางทีเราอาจจะค่อย ๆ สร้างสัมพันธ์ภาพ และช่วยให้เค้าเกิดความเปลี่ยนแปลงในด้านของอารมณ์ หรือ Calm down บางอย่าง อารมณ์บางอย่างที่เกิดขึ้นได้ และถ้าในช่วงจังหวะที่เค้าพร้อมแล้ว ก็ค่อยไปใส่ในด้านของตัว Executive Function ก็คือ ทำให้เค้าได้มี Life skills, Social skills นะครับ นั่นก็แปลว่า ความรู้กับความคิดว่าบางทีเหตุผล แล้วก็ตัวอารมณ์ที่เกิดขึ้นเนี่ย เน้นอนว่าถ้านักศึกษาอยู่ในช่วงของ State ที่เป็น Emotional เนี่ย

ถ้าเราจะเอาแต่ความคิดเข้าไปใส่เลย โดยที่ไม่สนใจ Emotional ที่เกิดขึ้นของผู้เรียนเนี่ย อันเนี่ยผู้เรียนก็อาจจะรู้สึกกว่า เราไม่เข้าใจ แต่ถ้าพอผู้เรียนเค้าเริ่มมีในด้านการยอมรับ และอยู่ในกระบวนการที่อาจจะเริ่มหาแนวทางในการเปลี่ยนแปลงความคิด หรือเข้าใจ บางอย่างที่เกิดขึ้น ตรงเนี่ยก็อาจจะเป็นส่วนหนึ่งของสเต็ปที่เค้าเริ่มพร้อมที่อยากจะเรียนรู้ หรือได้ Information ต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้อะนะครับ

มันก็จะเลยจะนำมาสู่ในด้านของปัจจัยที่ส่งผลกับความสุขอะนะครับ อันนี้ถ้าเรามาพิจารณา ปัจจัยอันนึงเลยก็คือ คุณลักษณะของผู้เรียนเอง ก็คือธรรมชาติของผู้เรียนปัจจุบัน ก็ต้องยอมรับว่าอาจจะมีปัญหาในเรื่องเกี่ยวกับ Mental health สุขภาพจิตด้วย หรือแม้กระทั่ง Background ที่เราพูดถึงครอบครัว ครอบครัวแตกแยก ครอบครัวหย่าร้างหรือว่าแม้กระทั่ง ครอบครัวที่เป็นแบบ Single Mom อะไรเงี้ยนะครับ ครอบครัวพ่อแม่เลี้ยงเดี่ยว อันเนี่ยมันมีผลและคุณลักษณะที่เกิดขึ้นมาหรือว่าตัวที่เป็นธรรมชาติของเด็กคนนึงเนี่ยครับ อาจจะมีทั้งเรื่องราวที่เป็น Positive หรือ Negative ถ้าเราไปมองดู บางทีเด็กบางคนอาจจะเติบโตมาในบริบทที่เป็นเชิง Positive อันเนี่ยก็ค่อนข้างที่จะโชคดี

แต่ถ้าเด็กที่เป็น Negative นะครับ มันก็อาจจะมีส่วนต่อในเรื่องของการรับรู้มุมมองความคิด หรือความสุขที่เค้าใช้ชีวิตในการเรียนรู้นะครับ ดังนั้นพอเราอยู่ในพาร์ทที่เราต้องเกี่ยวข้องกับธรรมชาติของผู้เรียน เราเลือกไม่ได้ครับอาจารย์ว่า ผู้เรียนอาจจะเป็นอย่างใด เพราะในสถาบันของเราเป็นตลาดวิชาครับ ก็คือ เราไม่สามารถเลือกผู้เรียนได้ ยกเว้นบางหลักสูตร ที่อาจจะมี การพิจารณาคัดเลือก ก็จะเป็นอีกรูปแบบนึง ดังนั้นผู้เรียนที่เป็นลักษณะของ Pre-degree ก็ดี หรือว่าเด็กที่มาเรียนที่รามคำแหงก็ดีเนี่ย ก็ต้องยอมรับว่าเราเปิดรับทั่วประเทศ ทั่วโลกด้วย

ชำนาญครับ ก็จะมี Character บางอย่าง ที่แตกต่างกันไปด้วยนั่นเอง

ส่วนอันที่สองนะครับ ก็คือ คุณลักษณะของผู้สอน ผมเชื่อว่า ถ้าเป็นในด้านของตัว Positive นะครับ เป็นคุณลักษณะเชิงบวกของครูผู้สอนนั่นแหละนะครับ การไว้วางใจนะครับ อันเนี้ยก็อาจจะช่วยทำให้มีคุณลักษณะแบบไหน ที่ทำให้คนอยากใกล้ชิด ลักษณะแบบไหนที่ทำให้คนที่ดูแล้ว เราเป็นมิตรในการพูดคุยนะครับ ส่วนในด้านของสิ่งแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก อันนี้ก็อาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่อาจารย์ อาจจะใช้สื่อ หรือช่องทางโซเชียลมีเดียที่เป็นอีกรูปแบบนึงนะครับ ที่ช่วยทำให้มันเกิดความใกล้ชิดในการติดต่อสัมพันธ์ภาพมากยิ่งขึ้น แล้วก็ที่อาจารย์โอมพูด ก็เห็นด้วยเลย ก็คือในด้านของการที่เราพูดถึงว่าบางทีเนี่ย สัมพันธภาพที่เราดีกับลูกศิษย์แล้วเนี่ย แต่พอคนที่เรียน รมคำแห่งข้อดีก็คือ ได้ Connection ตัวเนี่ยแหละ

เราอาจจะต้องสร้าง Connection ให้มันเป็น Classroom Community อะไรบางอย่าง เล็กๆ นะครับ ที่อาจจะทำให้ผู้เรียนเกิดการแลกเปลี่ยน หรือพอเราเห็นว่าเด็กบางคน เริ่มมีปัญหาบางอย่างที่เกิดขึ้น กลุ่มเพื่อนเนี่ยแหละ ก็อาจจะเป็นคนหนึ่งที่ช่วยทำให้เรา เข้าไป ช่วยเหลือ หรือว่าดูแลได้ไฉไลขึ้น และก็จะเป็นปัจจัยในด้านของการสนับสนุนจากครอบครัว ซึ่งแน่นอนว่า เด็กที่เรียนรามาของเรา ก็อาจจะมีครอบครัวที่เป็นทั้ง Positive แล้วก็ Negative แต่สิ่งที่เราพูดถึงในเรื่องของความสุขในชั้นเรียน 5 ปัจจัยที่เราพูดถึงเนี่ยมัน อาจจะเป็นต้นทุนชีวิตของเด็กแต่ละคนที่ไม่เท่ากันนะนะครับ แต่ในฐานะที่เราเป็นอาจารย์ ที่เป็นผู้สอน ผมเชื่อว่าทุกท่านมีเป้าหมายก็อาจจะเอาตัว Meaningหรือว่าคุณค่าที่อาจารย์รู้สึก ว่า เราได้ช่วยเหลือคนคนหนึ่งที่เป็นลูกศิษย์ของเราให้เติบโตใหญ่ และก็มีความสำเร็จในอนาคต ตามเป้าหมายหรือปณิธานของอาจารย์แต่ละท่านเนี่ย ผมว่าก็จะเป็นในด้านของตัวปัจจัยที่ทำให้เกิดมีความสุขได้นะครับ

ที่นั่นมีนะครับผลลัพธ์ที่ตามมาพอสัมพันธ์ภาพที่ดีนะครับ ถ้ามี 5 ข้อ อาจารย์ลอง พิจารณากันดูอาจารย์ชอบข้อไหนมากที่สุดอะครับ ถ้ามีผลลัพธ์ในการสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดี กับนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยอาจารย์ชอบข้อไหนหนึ่งในศึกษาอดลงทะเบียนเพิ่มขึ้น ได้รับความร่วมมือในชั้นเรียนหรือคะแนนความพึงพอใจในชั้นเรียนอะเพิ่มมากขึ้นนักศึกษา กล้าแสดงความคิดเห็นมีส่วนร่วมในสาสนุกสนานในการเรียนรู้ฝ่ายนี้ดูและรับผิดชอบได้ยิ่งขึ้น มีแค่5ข้อเนี่ยนะครับอาจารย์ถ้าอาจารย์ลองSharing อาจารย์ชอบข้อไหนมากมีแค่ข้อนี้

ผศ.ดร.สุภาวดี: ก็เป็นพินะ พี่อะได้รับความร่วมมือในชั้นเรียน

00:37:26

ผศ.ดร.ฐริเดช: อืม เพราะอะไรที่รับอย่างของภาคีอะ ก็คือพี่สอนหลักเลย คือ เป็นวิชาโทเนอะ
 00:37:28 นักศึกษาก็จะมีเต็มที่เนี่ยที่เข้าคลาสแต่ละคนเนี่ย 5 คน หรือ 3 คน เชื่อกันว่า 3 คนเนี่ย นักศึกษา
 มาทุกครั้ง 3 คน มาทุกครั้ง 5 คน ก็มาทุกครั้ง พี่ก็เลยมองว่าถึงแม้ว่าเราจะเป็นวิชาโทเนี่ย
 อย่างน้อยเนี่ยนักศึกษาเนี่ย นักศึกษาก็ให้ความร่วมมือกับครูผู้สอน มาทุกครั้ง ว่าอาจารย์จะ
 ไก่สอบแล้วเนี่ยอาจารย์ยังจะสอนอยู่มัย พี่ก็บอกว่าสอน นักศึกษาก็มานะ ก็เลยมองว่า เรา
 ไม่ได้คาดหวังว่าเด็กจะได้เกรดเท่าไรนะคะ แต่เราคาดหวังว่าเด็กเดินมาหาเรา เด็กยังแปลก
 ใจว่าอาจารย์วิชาอาจารย์มีแค่นี้หรอ อะไรเงี้ย บอกว่าแล้วเราจะมาเรียนมัย มาสิคะ พี่ก็เลย
 คิดว่ามันมันน่าจะเป็นความร่วมมือระหว่างระหว่างครูกับนักศึกษานะคะประมาณนี้คะ

ผศ.ดร.ฐริเดช: ขอขอบคุณครับพี่ตาลครับผม
 00:38:24

อ.เหมือนแพร: ในส่วนของส้มโอคะเหมือนแพรคะก็เป็นคนสนุกสนานเนอะเพราะฉะนั้นเนี่ยก็เลยอยาก
 00:38:29 ให้นักศึกษาอะ สนุกสนานในการเรียน ก็คือแบบจะชอบให้เค้าสนุกอย่างเงี้ย เค้าก็จะจำเรื่อง
 ได้เหมือนเวลาเราดูละครอะ แล้วเราสามารถที่จะเล่าละครเรื่องนั้นต่อไป ให้กับคนที่ยังไม่ได้ดู
 ได้ อันนี้ก็เหมือนกัน ก็คือ พยายามสอนเด็กว่า เอ้ยต้องแบบเหมือนเรียนไป ให้มันแบบรู้เรื่อง
 นะเหมือนกับแบบเป็นการที่เราอะมาดูละครเรื่องนึง หรือว่ามาเรียนบทเรียนเนี่ย แล้วก็เอาไป
 เล่าให้คนอื่นฟังได้ แปลว่าเราอะได้เข้าใจในตัวของการเรียนนั้นจริงๆ อะไรอย่างเงี้ยคะ แล้วก็
 เสร็จแล้วก็มันก็มีปฏิบัติ มีอะไรด้วยใช้มัยคะ ก็คือแบบเด็กก็จะได้แบบเหมือนไปหาข้อมูล
 เพิ่มเติม แล้วก็ไปเอาข้อมูลอื่นมาแชร์กับอาจารย์ด้วย บางทีเค้าอะเก่งกว่าเรา เค้าก็แบบมา
 สอนเราบ้างด้วยอีกทีนึงก็คือ เป็นการแบบร่วมมือกันทำให้การเรียนนั้นมันใกล้ชิด แล้วมันก็
 สนุกกันอย่างเงี้ยคะ ก็จะชอบแบบนี้

ผศ.ดร.ฐริเดช: ขอขอบคุณครับพี่ส้มโอ
 00:39:47

ผศ.ดร.ปิยพงศ์: คือในมุมมองรู้สึกว่าการที่สัมพันธ์ภาพกับเด็กดี คือเด็กก็จะแคร์เรา
 00:39:51 จึ้นเพราะเค้าแคร์เรา นอกจากให้ความร่วมมือ แล้วเค้าก็จะตั้งใจนะ เพราะเค้าก็ไม่อยากให้
 เราแบบเห็นเค้าแบบสอปลก ได้โอฬารของเราอะไรอย่างเงี้ย เค้าก็ไม่อยากทำให้เราผิดหวัง
 อะไรอย่างเงี้ยครับ อืม ผลการเรียนก็ดีขึ้นอะไรอย่างเงี้ยนะครับ

ผศ.ดร.ฐริเดช: มีอาจารย์ท่านอื่นอยาก Sharing มั้ยครับ

00:40:17

อ.ธีรดา: อ.ธีรดานะคะ จากภาคหลักสูตรฯ ค่ะ

00:40:23

ด้วยความที่ตัวเราเองเนี่ยสอนเกี่ยวกับครุฑนะคะเพราะฉะนั้นสิ่งหนึ่งที่เราต้องการได้จากเด็กก็คือการกล้าแสดงออก กล้าที่จะพูดมากขึ้นนะคะเพราะว่าเราก็จะบอกตามตรงว่าด้วยบริบทของเราอะในอนาคต คือเด็กของเรา จะต้องออกฝึกสอน เพราะฉะนั้นเวลานี้ตอนนี้วิชาของเราเนี่ยควรจะฝึกปฏิบัติให้เขาเนี่ยกล้าแสดงความคิดเห็นแล้วก็มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมมากขึ้นคะ เพื่อที่ว่าอย่างน้อยในระหว่างการทำกิจกรรมเนี่ย เขาก็จะเห็น ตอนที่เขาออกไปสอนเนี่ยเขาจะต้องทำกิจกรรม หรือปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียนอย่างไรคะ ขอขอบคุณค่ะ

ผศ.ดร.ฐริเดช: ขอขอบคุณครับ มีอาจารย์ท่านอื่นเพิ่มเติมอีกสักท่านมั้ยครับ

00:41:02

อ.สหชัย: สวัสดีครับ จากที่ได้ฟังท่านมาตั้งแต่ท่านอาจารย์โอมนะครับและก็อาจารย์บึกมาผสมกันนะ เรื่องของความสำคัญในชั้นเรียนนะครับ ตรงกันนะครับในเรื่องของที่อาจารย์โอมบอกว่า การสร้างบรรยากาศในห้องเรียนเนี่ย ในเรื่องของการที่จะให้เด็กเนี่ย เหมือนกับเป็นพวกเดียวกับเราก่อนนะครับ แล้วก็มาประจวบเหมาะกับอาจารย์บึกเนี่ย ที่ได้บอกถึงเรื่องของการ ไม่ใช่เฉพาะแค่หน้าตาอย่างเดียวนะครับ ในการสร้าง Impression นะครับ ก็ยังมีในเรื่องของความสนใจอื่นๆเข้ามาด้วย ตรงนี้ผมมองว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างมากนะครับ ที่จะทำให้เด็กนั้นเนี่ยนะครับ ตั้งใจที่จะเรียนกับเรานะครับ ในเมื่อเด็กเข้ามาเนี่ย และเขาไม่รู้จักเราเลยนะครับ หรือว่าเค้าเพิ่งมาเจอกับเราครั้งแรก แน่แน่นอนว่าเค้าจะต้องประหม่าในชั้นเรียนนะครับ ตรงนี้ก็จะทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนนะครับเป็นไปอย่างอึมครึม ถ้าหากก็ไม่กล้าตอบ แต่ขั้นตอนแรกครับคือ การนำเข้าสู่วิทยาเนี่ย ผมคิดว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญมาก ๆ นะครับ ถ้าเกิดว่านำเข้าสู่วิทยาเนี่ยครับ เรียกว่าปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเราเนี่ย ในคาบนั้นบรรยากาศในชั้นเรียนตลอดชั่วโมงเนี่ย ก็จะดีตามไปด้วยแน่นอน ขอขอบคุณมากครับ แค่นี้ครับผม

ผศ.ดร.ฐริเดช: ครับผม ขอขอบคุณครับ ในประเด็นที่เราเห็นทุกข้อเนี่ยนะครับมันเป็นเชิง positive

00:42:52

เป็นผลลัพธ์เป็น positive ทั้งหมดเลย หรือแม้กระทั่งยอดที่ลงทะเบียนเพิ่มขึ้นเนี่ย ผมว่าช่วงซัมเมอร์เนี่ยมีผลเลยแหละเนอะ เพราะว่าของเราเนี่ยถ้าวิชาไหนไม่ถึง10 คน มันไม่สามารถที่จะเปิด แล้วก็ได้อันนี้ยังเป็นประโยชน์ของอาจารย์เองนะครับ อันนี้ก็เป็นส่วนเป็นส่วน

ที่สำคัญจริงๆ แต่ก็คงไม่ได้เน้นสัมพันธภาพเพื่อจะได้เปิดขาวในช่วงของซัมเมอร์แล้วอะนะ ครับ แต่มันเป็นผลที่เกิดขึ้นนะครับ และเดี๋ยวนั้นะครับในคลาสเรียนก็ต้องก็ต้องยอมรับนะ ครับ ว่าปัจจุบันรูปแบบของคลาสเรียนในปัจจุบันเนี่ยกับอดีตมันอาจจะแตกต่างกันไป หรือ แม้กระทั่งในด้านของการที่เราบางทีมีคอร์สที่เป็นแบบออนไลน์ การออนไลน์ก็สามารถที่จะ สร้างสัมพันธภาพที่ดีในชั้นเรียนได้ด้วย เช่นเดียวกันอะนะครับอันนี้ก็จะเป็นส่วนถ้าเป็น ความสุขของผู้เรียน

เนี่ยนะครับมันมีงานวิจัยที่เค้าพยายามไปศึกษานะครับ แล้วก็ก็เป็นแนวคิดของนะครับคุณวัล ภาด้วยกัน ผมลองยกตัวอย่างประเด็นที่เค้าพูดถึงความสุขที่เกิดขึ้นในการเรียนของนักศึกษา นะครับเค้ามาพิจารณาอาจจะดูจากในด้านของสามประเด็นก็ได้ครับ หนึ่งไปดูในด้านของ ความสนใจการใฝ่เรียนรู้นั้นแหละนะครับ เหมือนกับที่เมื่อกี้ท่านอาจารย์หลายท่านพูดเลย ก็ คือ อยากให้ะครับผู้เรียนมีความร่วมมือมี ความรับผิดชอบ มีความสนุกสนานนะครับ หรือ แม้กระทั่งในด้านของความพึงพอใจในการเรียน ก็คือสามารถยอมรับผลคะแนนที่เกิดขึ้นนะ ครับ รวมไปถึงนะครับมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมกลุ่ม และเกิดความรู้สึกที่ดีในคลาสเรียน หรือแม้กระทั่งในทีมด้วยกัน และอันสุดท้ายนะครับก็คือในด้านของตัว Self-esteem นะครับ ก็คือ การเห็นคุณค่าในตนเอง สามารถยอมรับความสามารถนะครับของตนเอง และนำไปสู่ใน ด้านของความภาคภูมิใจได้ ทั้งหมดนี้นะครับ ล้วนสะท้อนให้เห็นเลยว่าถ้าสัมพันธภาพที่เราดี ที่เกิดขึ้นเนี่ยนะครับถ้าเรามาพิจารณาถึงความรู้สึกพึงพอใจหรือพลังเชิงบวกหรือความรู้สึก เชิงบวกในคลาสนี้เนี่ยมันอาจจะสะท้อนให้เห็นจากพฤติกรรมเหล่านี้แหละนะครับเพิ่มเติม มากยิ่งขึ้น ดังนั้น ในสามตัวนี้บางทีมันอาจจะไม่ได้เพิ่มทุกทุกด้านหรือครบอาจารย์ แต่พอ บางด้านเด็กมีความสนใจมากยิ่งขึ้น มีความพึงพอใจมากขึ้น หรือแม้กระทั่งตัวสุดท้ายอันหนึ่งที่ ถือว่าเป็นอีกส่วนหนึ่งที่สำคัญก็คือ ทำให้เค้ามีอินเนอร์ในลักษณะของการยอมรับ การเห็น คุณค่าต่างๆ นะครับ ตัวเนี่ยแหละจะเป็นอีกหนึ่งส่วนที่สำคัญที่ช่วยทำให้เค้ามีภูมิคุ้มกัน บางอย่างในการเรียนรู้หรือว่าเผชิญกับ stress ความเครียดต่างๆได้เป็นอย่างดีอะนะครับ โอเคะครับงั้นผมเอาไว้เท่านี้ก่อนดีกว่าครับ

ผศ.ดร.ปิยพงศ์: ขอบคุณมากเลยครับ อาจารย์บีกได้ให้ข้อมูลทางวิชาการ แล้วก็ได้เรียนรู้ด้วยว่า สมอเนี่ยมัน 00:45:11 ก็เกี่ยวข้องมากเลยเนอะกับเรื่องอารมณ์นะครับ เราจะทำให้ห้องเรียนมีความสุขเนี่ยก็ เพื่อที่จะให้เด็กเรียนรู้ แล้วก็จำข้อมูลอะไรต่าง ๆ ให้ดีขึ้นด้วย ครับที่เนี่ยมันมีปัจจัยนี้ สำหรับพื้นที่รามาอย่างเราเนี่ย คือขนาดห้องเรียนครับ ความสัมพันธ์หรือสัมพันธภาพที่ ดีกับขนาดห้องเรียนเนี่ยมันมีความสัมพันธ์หรือมันเป็นอุปสรรคอะไรเปล่า อันนี้ท่านวิทยากร หรือท่านผู้เข้าร่วมท่านไหนอยากจะแชร์ประเด็นนี้มั้ยครับ ขนาดห้องเรียนหมายถึง จำนวน ผู้เรียนอะไอย่างเงี้ยครับเพราะบางคนเจอคลาสรูมขนาดใหญ่เราบอกว่าเอ๊ะแล้วเราจะสร้าง สัมพันธภาพยังไงต้องทั่วถึงมั้ยหรือกับบางคนหรือยังงัยครับ

ผศ.ญริเดช: เชิญท่านอาจารย์อำนวยการครับ นั้่นน่าจะอยู่ในยุคที่รามคำแหงห้องใหญ่มากตอนนั้น
00:46:04

รศ.อำนวยการ: ขอบคุณครับ ก็เรื่องเรื่องขนาดห้องเรียน จริงๆ แล้วคือผมก็สอนบริหารการศึกษาก็คือเจอ
00:46:13 ห้องเรียนมหิมาก็เยอะเหมือนกันในช่วงที่เมื่อ 10 ปีที่แล้ว อะไรเงี้ย แต่ว่าถ้ามันสอนวิชาโท
อย่างที่ท่านอาจารย์ตอลบออะ บางทีก็เจอ 3 คน 2 คนมา เทอมที่แล้วมาเจอหนึ่งคนอะไรเงี้ย แต่
ว่าที่จริงแล้วผมว่าไม่เป็นอุปสรรคอะไร และการที่เด็กมากเด็กน้อยเนี่ย ผมว่านะ ถ้าเราเริ่ม
เริ่มดี ๆ อย่างที่ท่านอาจารย์ที่หลายคนพูดถึงกันอะ ถ้าเราเริ่มดี ๆ ทำให้เด็กประทับใจ ให้เด็กมี
สัมผัสที่ดีกับเราเนะเรามีภาษากายที่ดี ท่าทางดีนะ จะมากจะน้อยเค้าก็จะบอกต่อกันเอง บาง
ทีเราอาจจะส่งไม่ทั่วถึงแต่เราก็อาจจะต้องดูที่จุดใหญ่ใหญ่ ประเภทแก๊งใหญ่ใหญ่ที่เข้ามากัน
เยอะเยอะอาจจะให้เค้ารู้สึกแล้วเค้าก็ส่งต่อกันเองเพราะฉะนั้นผมก็มองว่าไอ้เรื่องห้องเรียน
เนี่ยจะใหญ่จะเล็กเนี่ยมันไม่มีไม่มีผลต่อสัมพันธภาพครับแต่มันอยู่ที่ผู้สอน ผู้สอนก็ต้องทำ
ยังไง จะให้เด็กเค้าเกิดอารมณ์ความรู้สึกที่ดีอย่างที่ท่านอาจารย์ญริเดชพูดอะ ว่ามันเรื่องเป็นเรื่อง
สำคัญนะเพราะอารมณ์ความรู้สึกอะ ถ้าเด็กมันไม่มีอารมณ์เรียนนะไม่อยากจะเรียนหรอกครับ
ให้เอาเนื้อหาระดับลึก ๆ กับขนาดไหน อะไรขนาดไหน มันก็ไม่เอาหรอกครับ

เพราะว่าดูในประสบการณ์เพราะฉะนั้นผมบอกว่าจะให้เขาอยากเรียนก่อนเหมือนทาง
ทฤษฎีของพระพุทธเจ้ามันต้องมีธรรมะก่อน คนเราถ้าไม่มีธรรมะไม่มีความพึงพอใจนะ ไม่
อยากทำอะไรหรอก มีธรรมะแล้วก็มีวิริยะมันก็จะตั้งใจนะแล้วก็จิตตกอะมีความมีความเพียร
แล้วก็ตั้งใจแล้วสุดท้ายมันก็ใคร่ครวญแล้วที่นั่นก็วิมังสาที่นั่นก็ค่อยๆเด็กค่อยๆคิดเรื่องที่
เรียนอะไรต่างๆเนี่ยผมก็บอกว่าถ้าอย่างงั้นเนี่ยไอ้ไอ้สิ่งที่ครูควรที่จะสร้างสัมพันธภาพให้เด็ก
มีความสุข แล้วจะเรียนนะ ผมว่าสร้างความรู้สึก่อนนะให้เด็กอยากเรียนก่อนนะ เพราะเด็ก
อยากเรียนแล้ว ตอนนี้เราก็จะต้องอาจจะเสริมด้วยเรื่องของความรู้ตาม เราก็ต้องบอกนะ
เวลาผมสอนหนังสือเนี่ย ผมจะบอกความคาดหวังของผมนะ เพราะผมอยากให้นักศึกษารู้
อะไร แล้วคุณจะได้ประโยชน์อะไรในวิชาที่ผมสอน แต่ว่าความรู้เนี่ยผมอาจจะบอกให้ไม่ได้
ให้หมดหรอกครับ แต่สิ่งที่ผมจะให้เพิ่ม แล้วผมอยากให้เค้ามีทักษะในการเอาความรู้ หรือว่ามี
ทักษะในการสืบค้นข้อมูลอะไรต่างๆ เนี่ยให้ได้มาแล้วก็สิ่งที่ผมผมจะสอนอยู่ตลอดเวลาเนะ
ผมก็บอกว่าเรื่อง Attitude เจตคติที่ดี หรือว่าผมใช้คำว่าสันดานที่ดีก็ได้

คนเราเนะ สันดานดี ทำอะไรก็ดีอะ สันดานไม่ใช่คำหยาบหยาบ เป็นภาษากฎหมายก็มี
ที่นี้ก็ถ้าเด็กเขาได้รับอะไรเหล่านี้ไปอะ ก็อย่างเช่น จิตสำนึกที่ดีของเขา เช่น เค้าเคารพคนอื่น
อย่างก็เมื่อไหร่ ถ้าจะคุยอะ เคารพตัวเองเนี่ยโอเคด้วยนะ Self-esteem มีเห็นคุณค่าในตัวเอง
ถ้าเด็กเขาไม่เห็นคุณค่าในตัวเองนะ เขาก็จะไม่อยากทำอะไรหรอกครับ เผลอๆ ก็จะถูก
ตัวเองด้วย แล้วก็ทำอะไรที่ไม่เข้าท่าเข้าทางไปเลย เพราะงั้น ถ้าเขาเคารพตัวเอง เห็นคุณค่า

ด้วยตัวเอง

เพราะฉันพบว่าเราควรจะให้ในสิ่งเหล่านี้ว่าสอนให้อยู่ร่วมกับคนอื่นได้อย่างมีความสุขอะ แล้วอย่าไปทำความเดือดร้อนให้เขาอยู่ร่วมกับคนอื่นอย่างปกติสุขอะไรเงี้ย ผมว่าเขาจะได้อะไรไปมากกว่า ส่วนความรู้เนี่ยผมว่า อาจารย์ให้เท่าไรก็ไม่หมดหรอกครับ เค้าไปหาเองได้ ผมว่าสอนให้เค้าเรื่องของทักษะเรื่องของจิตสำนึกที่ดีเนี่ย ผมว่าแค่นี้เขาก็มีความสุขแล้วเขาอาจจะได้ความรู้ไปนิดหน่อยอะ แต่คนเราเนี่ยในชีวิตเนี่ยถ้ามันมีความสุขเนี่ย ระหว่างคนระดับการศึกษานิดหน่อย หรือการศึกษาเยอะ ๆ เนี่ย มันก็มีความสุข แต่ถ้าคนมีการศึกษาสูงๆ มากๆ แล้วเขาไม่มีความสุขเลย เขาไม่มีจิตที่ดีนะ ผมว่าเขาไม่มีความสุขหรอกครับ เพราะฉะนั้น ใจการสร้างสัมพันธภาพในห้องเรียนให้มีสุขเนี่ย ผมมองในแง่ของผมว่า น่าจะ สอดแทรกในเรื่องของจิตสำนึกที่ดีที่งามให้กับเด็ก มารยาททางสังคมอะไรต่างๆ เนี่ย มหาวิทยาลัยรามคำแหงนี้ก็หลากหลายนะครับ บางทีเด็กขึ้นลิฟต์เนี่ย การใช้ลิฟต์การพูดจาต่อหน้าคนอื่นเนี่ย หรือแม้กระทั่งในลิฟต์ศึกษาศาสตร์เนี่ย บางทีผมเข้าไป เด็กรุ่นใหม่

เขาก็เหมือนผมเป็นคนแก่คนนึงอะเนาะ บางทีก็มาเต็มลิฟท์ แล้วก็พูดไม่สนใจอะ แค่นี้ก็ว่า คนอีตาแก่คนนี้จะมาเยี่ยมหลาน รึไงก็ไม่รู้เนาะ บางทีก็อาจจะต้องสอนให้เขารู้เรื่องมารยาทสังคมอยู่ร่วมกับสังคมให้ได้ และอีกอย่างนึงอะที่ผมเห็นด้วยกับที่ผู้ร่วมให้ข้อคิดเห็นที่เป็นสุภาพสตรีนะที่บอกว่าให้เค้าคิดรู้จักคิดวิเคราะห์อะไรต่างๆ ได้เนี่ยผมว่าดี เพราะว่าผมว่าถ้าไม่ใช่ นักศึกษามหาวิทยาลัยเราอย่างเดียวนะ หลากๆ มหาลัยก็ยังคงคิดวิเคราะห์ไม่ค่อยได้เลย ทำ ยังไงครับ จะให้เกิดสิ่งเหล่านี้ ผมก็บอกว่า ก็ไม่ควรจะไปกำหนดที่จะไปกดดันเขาให้คิดอะ เพราะว่าต้องสอนแบบจูงใจเขาอะเขาจะได้มีความสุขในการคิดนะครับ ผมเสนอเท่านั้นะครับ ขอบคุณครับ

ผศ.ดร.ปิยพงศ์: ขอบคุณมากครับ คือเป็นการตอกย้ำกับเราอีกครั้งนึงเลยครับว่าความรู้เนี่ย มันหาที่ไหนก็ได้
00:52:37 แต่ว่าวิธีคิดต่างหาก ที่เป็นสิ่งที่เราต้องปลูกฝังให้เด็กในห้องเรียนนะครับ ทักษะวิธีคิดที่ดีต่าง ๆ ที่เป็น Soft skill เนอะ เดี่ยวนี้เค้าให้ความสำคัญเรื่องพวกนี้มากขึ้น ที่นี้ท่านผู้เข้าร่วมประชุมในห้องนี้มีท่านไหนอยากจะแชร์เรื่องของเทคนิคในการสร้างสัมพันธภาพในชั้นเรียนครับ บางท่านอาจจะยังไม่ได้พูด เรียนเชิญครับ

ดร.วณัฐพงศ์: ขออนุญาตเพิ่มเติมจากวิทยากรทั้งสองท่านอะนะครับ ในเรื่องของการสร้างสัมพันธภาพใน
00:53:10 ชั้นเรียนนะครับ ก็เหมือนที่ทั้งสองท่านพูดเลยครับ แต่ว่าอันหนึ่งที่เสริมเพิ่มเติม ก็คือจริงๆ แล้วการที่เด็กจะมีสัมพันธภาพที่เป็นยังงี้กับเรา ระหว่างเรากับตัวเด็กเอง หรือว่าระหว่างกับตัวเด็กด้วยกันเองอะไรอย่างเงี้ยครับ ส่วนนึงเนี่ยมันอาจจะเป็นที่ ของผู้สอนด้วยรีเปลา

เราก็อาจจะดูว่าจริงๆ แล้ว Mindset ของผู้สอนจริงๆ เราต้องการให้เด็กมี อย่างที่บอกไปอะ ครีว่าต้องการให้เด็กมีคาแรคเตอร์แบบไหน แล้วการที่เราต้องการให้เด็กมีคาแรคเตอร์แบบนี้จริง แล้วเราเข้าใจตัวเด็กมากน้อยแค่ไหน เหมือนตอนแรกที่เราอาจารย์บีกให้ดูภาพว่าเด็กคนนี้เป็นแบบไหนอะครับ จริงๆ แล้วเราต้องเข้าใจเด็กก่อนว่า เด็กมันมีปัจจัยหลายหลายอย่างในการที่จะมาเรียน แล้วก็ด้วยความมีหลากหลายของตัวเด็กเองอะครับ ในรามคำแหง เนี่ยมันก็ค่อนข้างจะหลากหลายจริงๆ เป็น Normal curve ตั้งแต่เด็กที่แบบโอโฮ แบบตั้งใจมาเรียนอย่างเดียวกับเด็กที่ต้องทำงานด้วย ดังนั้น ปัจจัยพวกเนี่ยมันทำให้พฤติกรรมการเรียนของเด็กไม่เหมือนกันแต่เราจะคาดหวังให้เด็กมีพฤติกรรมเหมือนกันทั้งห้อง มันคงมันคงยากสำหรับที่รามคำแหงใช่มั้ยครับ ดังนั้นเนี่ย เหมือนที่อาจารย์ตาลพูดหรืออาจารย์ส้มโอพูดเลย แค่ว่าเด็กมาถามอะว่าแบบครึ่งหน้าจะมีเรียนมั๊ย ผมเชื่อว่าหลายหลายคนในที่เนี่ยก็จะรู้สึกใจฟูอยู่แล้ว จะรู้สึกว่ามันมีคนฟังเราอยู่แหละมันมีคนที่เป็นแบบว่าแบบ เอ้ยตามเรา เพราะหลายๆ คลาสเราจะเจอที่หนึ่ง อะโอเคเจอกันสัปดาห์หน้านะครับ แล้วทุกคนก็ปิดหนังสือตั้งหน้าตั้งตาออกจากห้องไปถูกมั๊ยครับ แต่ถ้าสมมติ มีเด็กมาถามว่าแบบอาจารย์ครึ่งหน้าจะเรียนแบบออนไลน์ได้มั๊ย คือหรือว่าคำถามปรึกษาปัญหาว่า เออครึ่งหน้ามาไม่ได้เนาะ แต่ว่าแบบจะตามงานนะ แค่ว่าพูดแค่นี้

ผมเชื่อว่าอาจารย์หลายหลายคนจะรู้สึกว่า มีคนฟังชั้นครึ่งหน้ามีคนตามเรื่องที่ขึ้นกำลังจะพูดต่อไปอะไอย่างเงี้ย มันก็อาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่เป็นน้ำหล่อเลี้ยงของผู้สอนด้วยนะ ว่าให้รู้สึกว่ายัย ชั้นมีกำลังใจที่จะสอนอันเนี้ยครับ อีกอย่างหนึ่งก็คือว่าในเรื่องของตัวที่เราพูดกันเมื่อไหร่ครับก็คือ Positive Active Accept คือเรื่องของยอมรับตัวผู้สอนด้วย บางทีเราจะบอกว่า หูยทุกคนจะต้องได้สแตนด์ตาร์ดที่เหมือนกันทั้งหมดในเรื่องเนี่ย บางทีมันอาจจะไม่ได้ถึงถึงความแตกต่างของบุคคล ในรามคำแหงมันค่อนข้างชัดเจนนะครับ ดังนั้นเราก็อาจจะต้องเข้าใจเขา คราวนี้นั้นมีคำถามที่อาจารย์ตีถามว่า เราจะทำยังไงให้มันมีมันมีสัมพันธภาพที่ดี หรือว่าห้องเรียนมันน่าเรียน หรือมันน่าที่จะติดตามตลอดเวลาอะไอย่างเงี้ย เหมือนที่ตัวเองจะใช้เทคนิคเดียวกับอาจารย์ส้มโอเลย ก็คือว่า เรียนให้มันสนุก แล้วก็ให้เด็กมีส่วนร่วมให้เยอะที่สุด เนี่ยถ้าทุกคนมีความสุขในเรื่องของการเรียน การเรียนรู้อื่นๆ มันก็จะตามมา มันก็จะเหมือนหลายๆ เรื่องอะครับที่เราชอบ แล้วเราจำได้ใช่มั้ยครับ

สมมติว่าคนชอบเรื่องของเกมเงี้ยครับ เรื่องของเกมมันก็จะจำเรื่องเกมได้ โดยที่แบบโหไปหาข้อมูลมาแชร์ขยอะเยอะเลย เพราะมันสนุกและสนใจไปแล้ว อะไรเงี้ยหรือบางคนอาจจะชอบในเรื่องของประวัติศาสตร์เงี้ยครับ เค้าไปหาข้อมูลประวัติศาสตร์ซึ่งจริงจริงแล้วมันก็จำด้วยความชอบของตัวเอง ดังนั้นนะการสร้างห้องเรียนให้มันสนุกครับหรือว่าหากทำให้มันเป็นโพสิทีฟอะไรเงี้ยอะ มันก็อาจจะเป็นตัวหนึ่งที่จูงใจให้ผู้เรียนจะสามารถจำบทเรียนที่เราที่เราต้องการจะสื่อสารออกไปได้ หรือว่าต้องการให้เค้ามีความรู้ในเรื่องนั้นได้นะครับ ดังนั้นเนี่ยแต่

ว่าในอย่างทีบอกครึบรามา คำแห่งมันมีแบบหลากหลายในเรื่องของการเรียนนะครึบ ดังนั้นที่ตัวเองเจอเนี่ยประสบการณ์อันนี้ แห้งนะครึบประสบการณ์ตัวเองสอนวิชาปฏิบัติเนอะก็จะเห็นชัด เพราะว่าวิชาปฏิบัติจะเห็นเลยว่าใครทำได้ เราทำไม่ได้ไรเงี้ยครึบ โดยเฉพาะวิชาที่เป็นเข้าจังหวะเนี่ย วิชาเต้นครึบมันจะมีคนอยู่ 3 แบบครึบ แบบที่มันสนุกมาก เพราะมันทำได้สนุกมาก ดีมาก เก่งมากครึบ สนุกหรือว่าอาจจะทำได้ไม่ดีแต่สนุกจอยมากในคลาสรูม ครูให้ทำอะไรทำหมดนะครึบ แต่ทำผิดทำถูกก็คือทำสนุกมากอะ คือกลุ่มเนี่ยคือโอเคแหละ โอเคเราจะใส่อะไรลงไปให้เค้าก็ได้ใช่ปะครึบ อีกกลุ่มนึงคือ ก้อยากมีส่วนร่วม แต่ก็เงินซ้อย่าย เคยเจอมั้ยครึบ แบบอยากจะทำอะไรนะ แต่สมมติเป็นวิชาแลคเชอร์เนอะ แต่ตอบแต่จะตอบแบบ เหมือนสมมุติอาจารย์บักถามคำถาม ก็จะทำตอบรับเหมือนพูดคนเดียวอะไรเงี้ยครึบก้อยากมีส่วนร่วม แต่ก็ไม่ค่อยกล้าแสดงออก ถูกปะครึบ กับอีกกลุ่มนึงเลยก็คือไม่สนใจอะไรเลย คือไม่มีส่วนร่วม คือนั่งนิ่งนิ่งอะไรอย่างเงี้ยครึบ อะแล้วจะมีเราจะเจอกันในคลาสของรามา คำแห่งเราจะเจอกันประมาณเนี่ยครึบ ขนาดวิชาปฏิบัติยังเจอเลย lecture ต้องเจอแน่ ๆ ใช่มั้ยครึบ คราวเนี่ยสิ่งที่เราจะต้องทำอะไรครึบ ตัวเองอาจจะใช้วิธีการสร้างสัมพันธภาพแบบเนี่ยเยอะหน่อย อาจจะชวนคุยใช้วิธีการชวนคุยครึบ ชวนคุยคือไม่ได้ lecture แบบโห หลักการวิชาการเลย แต่ชวนคุยว่า เอ้ยเรื่องเนี่ยคิดยังไง หรือว่าคิดว่ามันเกิดจากอะไรได้บ้าง ปัจจัยอันนี้ทำไมพฤติกรรมอันนี้ มันถึงเกิดขึ้น มันอาจจะเกิดอะไรได้บ้าง หรือว่าเราเคยเจอเหตุการณ์แบบนี้มั้ย เล่าให้ฟังหน่อย ตัวเองจะใช้วิธีการแบบเล่าเรื่องตัวเอง แล้วก็ให้ผู้เรียนเล่าเรื่องตัวเองอะไรอย่างเงี้ยครึบ สลับกันแห้งประสบการณ์ในประเด็นที่เกี่ยวข้องนะครึบ

ผมใช้วิธีอีกอันนึง ถ้าสมมุติเป็นวิชาทักษะตัวเองใช้วิธีการเชิญชวนแบบไม่บังคับ ลองทำดูสิ ลองดูทำได้แค่ไหน แค่นั้น เพราะว่าด้วยความที่มันเป็นวิชาทักษะอะครึบ มันไม่สามารถเกิดทักษะอะไรอย่างใดอย่างหนึ่งได้ภายในสองชั่วโมง สามชั่วโมง บางทีมันเกิดไม่ได้ถูกปะครึบ เออดังนั้นเนอะ ใช้วิธีการลองเชิญชวนแบบมันจะมีเด็กหลายหลายคนที่เป็นแบบอาจารย์ทำไม่ได้อะ ลองดูก่อนลองดูแต่พอแบบทำจริงจริงแล้ว ทำได้แค่ประมาณ 5% แล้วก็นี่เงี้ยเริ่มได้และเราอาจจะต้องให้แรงเสริมทางบวกเข้าไปด้วยอะไรประมาณเนี่ยครึบ แล้วก็อีกอย่างนึงพยายามจะไม่พูดแบบ ไม่พูดในแง่ลบแบบเนี่ยมันผิดมันอะไรเงี้ย ตัวเองจะไม่ค่อยพูดตัวเองจะไม่ค่อยพูดแบบจะใช้วิธีการเลี้ยงค่า โดยการแบบว่า เอ้ยลองวิธีแบบนี้มั้ยลองแบบนี้ดูมั้ย มันดีกว่าเมื่อไหร่ไปเล่าตัวเองจะใช้แบบแอนะอะไรอย่างเงี้ยครึบ พอมันเป็นลักษณะแบบเนี่ยครึบบรรยากาศในชั้นเรียนมันค่อนข้างจะ positive จากที่ตัวเองประสบมานะครึบมันก็จะ positive เด็กก็จะกล้าที่จะแสดงออกมากขึ้นเด็กที่มีส่วนร่วมคือมีส่วนร่วมอยู่แล้วนะครึบ เผลออๆ เด็กที่มีส่วนร่วม จะช่วยเด็กที่มีความสามารถน้อยกว่าด้วยซ้ำ อะอะไรอย่างเงี้ยครึบ

ที่แบบเอ้ยลองแชร์ประสบการณ์หรือวิธีการที่ทำให้ทำได้เท่ากับคนอื่นอะไรประมาณนี้ครับ พอฉันเรียนมันเริ่มดีขึ้น ตัวเองจะใช้การเรียนที่มันค่อนข้างจะเรียนให้มันสนุก อย่างที่บอกครับเรียนให้มันสนุก คือ แปลว่าถ้าสมมติวันจะต้องเรียนวิชาที่เป็น lecture เลยอะครับ ด้วยอาจจะด้วยธรรมชาติของสาขาวิชาด้วยนะครับ Relational เลย ก็บอกไม่ต้องใส่ชุดนักศึกษา มากก็ได้ วันนี้เรียนเรื่องประเภทของกิจกรรมนันทนาการไข่ม้อย เรียนเรื่องการละครไข่ม้อย ให้แต่งตัวมาเลยตัวละครที่ตัวเองอยากได้ ตัวเองอยากเป็นแต่งมาอย่างนั้นเลยนะครับ ซึ่งมันไม่ได้แปลว่าเด็กแต่งมา แล้วเราไม่แต่งนะครับ เราเองก็ต้องแต่งเหมือนกัน เหมือนตัวเองก็ต้องแต่งบางครั้งเนี่ย chapter ที่ตัวเองต้องสอนแบบเรื่องกีฬาอย่างเงี้ยครับ วันนี้เราจะมาคลาสเรียนด้วยทีมฟุตบอล เพราะเราจะเรียนเรื่องของสัมพันธ์ภาพกีฬาเนอะ แต่งชุดกีฬาที่ตัวเองชอบมาเลย ชอบกีฬาไหนแบบไหนชอบแปลว่าเราก็ต้องหาชุดมาแต่งด้วยนะครับ เพื่อให้เค้ารู้สึกว่ เรากับเค้าเป็นกลุ่มเดียวกัน เพราะการเรียนแบบนี้นะครับ มันก็เลยทำให้แบบว่าสนุกไปด้วย แล้วก็เค้ารู้สึกว่เรากับเค้าก็แบบพูดคุยได้ เด็กก็จะกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้นครับ หรือแม้แต่วันนี้ คือ การเรียนที่ผ่านมามีครับ ตัวเองก็จะมีถูกฝึกตัวละครเอาไว้อะครับ ว่าเราจะมีตัวละครที่อยากจะให้ Keep คาแรคเตอร์หรือแต่งตัวแบบนี้ในสัปดาห์หน้าที่จะต้องไปหามา บังเอิญอย่างเงี้ยครับตัวเองได้สโนว์ไวท์ อย่างเงี้ยครับ พี่แต่งเป็นสโนว์ไวท์เนอะ ก็จำใจครับถือว่าอ้าวเพื่อการเรียนที่มันเฮฮาปาร์ตี้เนอะครับ เองก็ตัวเองก็แต่งเป็นสโนว์ไวท์เนอะ แต่โชคดีที่ว่ที่สาขาหรือว่ภาควิชา มันมีอุปกรณ์พวกนี้อยู่ประมาณหนึ่งนะครับ ก็ไม่ได้ลำบากเท่าไรสำหรับการจัดการเรียนการสอนแบบหนึ่ง เพราะฉะนั้นอะเอาไว้ให้มันสนุกครับ คือ ตัวเองอาจจะใช้วิธีการแบบเรียนให้มันสนุกแล้วก็ทำให้ทุกคนได้พูดคุยได้แสดงออกได้ได้มีปฏิสัมพันธ์กันประมาณนี้นะครับขอบคุณค่ะ

ผศ.ดร.ปิยพงศ์: ขอขอบคุณมากครับอาจารย์ แถ่นี่ก็มีคนอยากจะแปลงร่างนะ แต่งชุดต่าง ๆ ในการสอน
01:02:07 มีอาจารย์ท่านไหนอยากจะแลกเปลี่ยนกันมั๊ยครับเป็นเทคนิคที่เราจะสร้างสัมพันธ์ภาพนี้ขึ้นเรียนอาจารย์โอเมสเสนอหลายวิธีเลย คุยเรื่องนั้นเรื่องนี้ เล่นเกมหรืออะไรก็แล้วแต่นะครับ มีท่านไหนที่มีเทคนิคที่แบบว่าอาจจะคล้ายคล้ายกันหรือแตกต่างลองนำมาพูดคุยก็ได้ หรือแม้แต่ได้ทำแบบนี้ปู้บทำให้สัมพันธ์ภาพแยะ ก็จะได้เรียนรู้ว่าอย่าทำ

ผศ.ดร.ภูริเดช: จั๊นขออนุญาตแชร์สไลด์ต่อครับ จังๆ มันมีตัวเทคนิคที่อันหนึ่งที่อาจจะลองใช้เป็นโมเดลครับ
ก็คือ01:03:01 เป็นกลุ่มของ Positive Psychology ครับหรือว่จิตวิทยาเชิงบวกเป็นแนวคิดของ Martin Seligman นะครับ เค้ามีการพูดถึงที่เรียกว่า Perma Model นะครับ Perma อาจจะเป็นโมเดลอันหนึ่งที่อาจจะนำไปใช้ได้ เพราะมันเป็นในเรื่องของเกี่ยวกับสุขภาวะหรือความผาสุกอีกรูปแบบหนึ่งครับ ถ้าในการจัดการเรียนการสอนเราลองมาพิจารณาว่าเป็นไปได้มั๊ยเหมือนที่อาจารย์โอเมบอกรว่ ถ้าเราจัด class เรียนให้มันมีความสุข หรือว่ความสุขที่เกิดขึ้นบาง

ที่อาจจะต้องดูพิจารณาองค์ประกอบในเบื้องต้น ก็อาจจะเป็นไปได้ของตัวอันแรกที่เรารู้ถึง ก็คือ Positive emotion คว้าอารมณ์เชิงบวกนะครับ อารมณ์เชิงบวกทำอะไรให้ผู้เรียน เกิดอารมณ์เชิงบวก หรือว่าในเรื่องของการเตรียมความพร้อม หรือแม้กระทั่งในสิ่งที่เค้าเผชิญ กับประสบการณ์ที่ไม่ดีที่ผ่านมา แต่พอวันนี้เค้าต้องรับผิดชอบตัวเองด้วยการที่เข้ามาเข้าคลาส เรียนเนี่ย แน่แน่นอนว่าอารมณ์ที่มันบางทีมันอาจจะไม่พร้อมที่จะเรียนรู้เลยและอาจจะไม่ได้

เปลี่ยนเป็นเชิง Positive emotional อันนี้อาจารย์จะสังเกตเห็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นของ ผู้เรียนได้อย่างไรบ้าง และจะช่วยทำให้เค้าเปลี่ยนอารมณ์ค่อย ๆ เพิ่มระดับในด้านของการ เข้าไปสู่อารมณ์ที่เป็นแบบ positive และengagement นะครับ การมีส่วนร่วมการที่เป็น ส่วนหนึ่งของกิจกรรมต่าง ๆ เหมือนที่ท่านอาจารย์โอบบอกละก็น่าสนใจนะครับนั่น คือการใช้การแต่งกายที่เป็น activity ต่าง ๆ ที่ทำให้เค้าได้ ทั้งการแชร์หรือว่าการทำกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งพอมีทั้ง Positive emotion และ Engagement แล้ว ผมเชื่อว่าไอ้ตัวอันที่ 3 ตัว R ก็ คือตัว Positive Relationship คือความสัมพันธ์ที่ดีนะครับหรือเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก โดยเฉพาะเหมือนเมื่อก่อนอาจารย์โอบเป็นตัวอย่างอันหนึ่งที่ทำให้เห็นว่าการทำงานที่เราแบบ Discourse ก็คือการเปิดเผยข้อมูลบางอย่างของเราแล้วก็ในการแชร์หรือประสบการณ์ที่เป็น โดยเรื่องราวโดยตรงเนี่ยปรากฏว่ามันก็เป็นจริงนะครับอาจารย์เพราะว่าบางทีเวลาเราสอน หนังสือเนี่ยถ้าให้เราลองเล่าเรื่องอะไรบางอย่างซึ่งบางทีมันอาจจะมีความเกี่ยวข้องกับเนื้อหา หรือไปสัมพันธ์ในบางส่วน ตรงเนี่ยเด็กอาจจะชอบฟังเรื่องเล่าที่เป็น Storytelling มากกว่าที่จะแบบไปนั่ง lecture หรือว่าฟังบางอย่างที่เกิดขึ้นนะครับและส่วนอีกตัวหนึ่งก็คือ M ก็คือ Meaning ครับถ้าทำให้เค้าได้เห็นความสุขในการเรียนรู้ หรือว่าได้เห็นคุณค่าได้เห็น ความหมายที่เกิดขึ้นว่า เค้าเรียนไปแล้วมันมีประโยชน์อย่างไรกับตัวเค้า หรือว่าถ้าเค้าเกิด การเปลี่ยนแปลงแบบเนี่ยนะครับมันจะมีอะไรบ้าง ตรง Meaning เนี่ยนะครับ บางทีผู้สอน อาจจะกลายเป็นลักษณะของการเสริมสร้างในด้านของตัว Motivationก็ได้แรงจูงใจให้กับ ผู้เรียนอะนะครับให้เค้าค่อยค่อยเขิบเข้าใกล้ Meaning และนำไปสู่ในด้านของตัว Accomplishment ก็คือ สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่เค้าต้องการได้เพราะฉะนั้น ถ้าเราใช้ ตัว Perma เป็นตัวอย่างที่อาจจะนำไปปรับใช้ได้เนี่ยครับ อันนี้ก็จะเป็นเป็นตัวอย่างอันหนึ่งครับ ที่นี้ครับ ผลกระทบเหมือนที่อาจารย์ตีถามเลยนะครับมันมีประเด็นอันหนึ่งว่าแล้วถ้าเนี่ยครับ ผลกระทบที่ตามมาของชั้นเรียนที่ขาดสัมพันธ์ภาพละนะครับ ถ้าในเชิงที่เป็นเชิงลบละที่มันไม่ ดีละอาจจะเป็นอย่างไบบ้าง ผมว่าอันหนึ่งเลยก็ คือ ไม่ได้รับความร่วมมือแน่นอนครับ ก็คือ โอกาสที่เราจะบรรลุเป้าหมายหรือว่าตัวความคาดหวังเนี่ยก็จะลดน้อยลงก็จริงด้วยนะครับ รวมไปถึงบางทีเด็ก ก็คือไม่เข้าชั้นเรียน หรือแม้กระทั่งที่อาจารย์บอกว่า Word of mouth ที่ เด็กบอกเลวว่าอย่าไปลงนะวิชาเนี่ยไม่โอเค อันนั้นก็จะทำให้ปัญหาที่เกิดขึ้น

ก็คือมันเหมือนกับคล้ายนะครับอาจารย์ เพราะว่าไม่ว่าจะเป็นลูกศิษย์หรืออาจารย์เนี่ยทุกคน มีอารมณ์มีการรับรู้มีการเข้าใจในเรื่องราวบางอย่าง หรือแม้กระทั่งบางทีเด็กก็เป็นแบบนี้ เหมือนกันครับว่า อาจจะยังไม่เคยเรียนกับเรา แต่พอไปถามรุ่นพี่รุ่นพี่บอกว่าอาจารย์คุณะ อาจารย์อย่างเงี้ยหนึ่งนั้นอย่างเงี้ยนะครับ แต่พอยังไม่เคยได้มีประสบการณ์โดยตรงเนี่ยก็ อาจจะทำให้เค้าเกิดวิตกกังวลหรือว่าคาดการณ์ในผลลัพธ์ในเชิงที่ไม่ดี อันเนี่ยก็เป็นส่วนหนึ่ง เพราะฉะนั้นถ้าเราเริ่มเข้าใจหรือได้ข้อมูลบางอย่างที่มันมีเสียงลืออาจารย์อาจจะลองมา พิจารณาแล้ว ลองปรับอีกตัวหนึ่งที่อาจจะช่วยให้เด็กเกิดการปรับตัวนะครับและมีศักยภาพ ที่ดีกับเพื่อนได้ ดังนั้นนะครับ ถ้าหากสัมพันธ์ภาพไม่ดีผมเชื่อว่า Conflict จะเกิดขึ้นก็คือ ความขัดแย้งระหว่างผู้สอนแล้วก็นักศึกษาเนอะครับ แนนอนว่าเวลาเรามาพิจารณาสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นเนี่ยนะครับ ในด้านของตัวผู้สอนเองเนี่ยนะครับบางทีถ้าเราเปิดใจยอมรับนะครับ ใน สิ่งที่ได้เด็กได้เสนอ ผมว่าอันเนี้ยก็อาจจะช่วยทำให้สัมพันธ์ภาพเป็นไปได้อย่างดี

หรือแม้กระทั่งบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสมต้องยอมรับครับว่าอาจารย์ว่าคนเราหรือแม้กระทั่ง เรามาสอนเนี่ย เราไม่ได้อารมณ์สุขตลอดเวลา หรือว่ามีความพร้อมตลอดเวลาเพราะบางที มันยังมีความเครียดมันมีปัญหาที่เกิดขึ้นเยอะแยะมากมาย แต่แน่นอนครับว่าการเดินทางลุย ที่อาจารย์แบบเข้าคลาสปั๊บและต้องเปลี่ยนบรรยากาศ แล้วก็บ๊วในด้านอารมณ์อันเนี้ยก็เป็น สิ่งที่สำคัญ แต่พอเรามานั่งพิจารณาบางทีเนี่ยนะครับ มันมีโอกาสมากเลยครับอาจารย์ ที่บาง ที่เราเจอเจอในด้านของการที่เราเห็นพฤติกรรมบางอย่าง ที่ไม่น่ารักของผู้เรียนหรือเห็น พฤติกรรมบางอย่างของนักศึกษา เนี่ยมันมีโอกาสที่เราจะใช้ก็คือใช้น้ำเสียง หรือใช้คำพูดอัน นี้เป็นเครื่องมือของตัวเองในการว่าบางทีเราคาดหวังว่าอยากให้ผู้เรียนได้รับผลลัพธ์การเรียนรู้ที่ ต้องการแต่พอเราคาดหวังมากนะครับอาจารย์ บางทีมันอาจจะตามมาด้วยความผิดหวัง บางอย่างกับพฤติกรรมเพราะฉะนั้น บางทีเด็กส่งไปแล้วบางทีอาจจะไม่รับผิดชอบ เราเข้าใจ ในธรรมชาติแต่แค่บางทีอาจารย์แค่พูดประโยคบางอย่างไปที่เป็นตรง หรือว่าด้วยน้ำเสียงที่ อาจจะดูราบเรียบซึ่งปกติมันไม่ใช่บุคลิกภาพของเราเป็นแบบเนี้ย แต่พอคลาสวันนั้นเด็ก อาจจะทำให้ได้รับรู้ถึงอารมณ์ที่แบบไม่เป็นสุขในด้านการจัดการเรียนการสอนได้เลยเน อะนะครับดังนั้นพอเราไปพูดไปบางอย่างเลย ว่า หมายถึงว่าการพูดไปเพื่อเจตนาที่ดีแต่ด้วย น้ำเสียงที่มันอาจจะแตกต่างจากของเดิมของเราเนี่ยเด็กรับรู้ปั๊บแล้วเค้าอาจจะมี perceptionบางอย่างที่อาจจะเปลี่ยนแปลงไปได้เลย

ดังนั้น พอสัมพันธ์ภาพที่ดีที่เกิดขึ้นแล้วเนี่ยอีกส่วนหนึ่งที่สำคัญนั้น คือ การสร้างสัมพันธ์ภาพ ตรงเนี่ย ครับให้มันราบรื่นแล้วก็ราบเรียบต่อไปได้นะครับซึ่งนะครับถ้าเรามีสัมพันธ์ภาพที่ดี แล้วเนี่ยปัญหาต่างๆ ในเรื่องของการให้การช่วยเหลือมันจะเข้าถึงง่ายมากเลย เพราะถ้า ตรงกันข้ามถ้าขาดสัมพันธ์ภาพปั๊บอาจารย์ เวลาเด็กมีปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือบางทีเด็กดรอปป เอาท์ไปแล้วเด็กมาขอแก้ไขเกรดในวันที่เราปิดแฟ้มไปแล้วอะไอย่างเงี้ย หรือเด็กมีปัญหา

บางอย่างแล้วไม่แจ้งรายงานให้เราทราบจนกลายเป็นปัญหาเรื่องราวใหญ่โตอันนี้ก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งที่สำคัญอันนี้ก็น่าจะเป็นผลลัพธ์ที่ตรงกันข้ามถ้าหากขาดสัมพันธภาพในคลาสเรียนอะนะครับอันนี้ก็จะเป็นส่วนหนึ่งครับ

ส่วนตัวคุณลักษณะที่ดีนะครับอันนี้ผมก็ลองสรุปในประเด็นในเชิงจิตวิทยานะครับที่คิดว่าถ้าเรามาคุณลักษณะอีกรอบหนึ่งครับ ก็อาจจะช่วยให้เราได้เข้าใจต้องบอกว่าผู้รับบริการเนี่ยนะครับ เดี๋ยวนี้เวลาผู้เรียนกับผู้สอนเนี่ยเด็กอาจจะไม่ได้มองว่าเราเป็นสิ่งที่ครูอาจารย์บางทีเด็กอาจจะรู้สึกว่ามันง่ายไป ก็จริงอะแต่เราเค้าก็ต้องการเช็ค เพราะฉะนั้นด้วยการรับรู้ของเด็กแต่ละคน อาจจะมีการรับรู้แตกต่างกันไป แต่สิ่งที่ท่านอาจารย์อำนวยการก็ได้พูดว่า มารยาททางสังคมหรือว่าสิ่งที่เรียกว่า Social skill เนี่ยเราอาจจะกลายเป็น Role model แล้วก็เป็นตัวอย่างที่เราสอนให้กับเค้าได้

นั่นก็คือ อาจารย์อาจจะต้องมีความพร้อม Readiness ในเรื่องของกรีนดีให้ช่วยเหลือก่อนรวมไปถึง คำว่า Gen ครับหรือว่าความอบอุ่นการดูแลอย่างจริงใจอันนี้แหละเป็นประเด็นที่สำคัญเลยนะครับอาจารย์ เพราะว่าถ้าเรามีความจริงใจกับเค้ามีท่าทีที่เป็นมิตรตั้งใจใส่ใจตัวเนี่ยครับ ก็จะช่วยให้สัมพันธภาพเนี่ยครับ เป็นไปได้ความราบรื่นด้วยนั่นเองส่วนด้านได้ของตัวเซนซิทีฟ และ ความรู้สึก อารมณ์ นั่นก็แปลว่าบางทีเรามีเป้าหมายในการจัดการเรียนการสอน อาจารย์จะสอนตามเป้าหมายแน่นอนครับ

แต่พอในบริบทบางคลาสบางที่เราอาจจะต้องกลับไปดูว่าผู้เรียนตอนเนี่ย เค้าพร้อมรึเปล่าในการที่จะเรียนรู้บางอย่าง และเราเข้าใจในเรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น หรือมันมีเหตุการณ์เพราะวิกฤตอะไรบางอย่างที่เกิดขึ้นกระทบกับผู้เรียน และในชั้นเรียนได้รับผลกระทบจากนักเรียนคนใดคนหนึ่งด้วยรึเปล่า ตัวเนี่ยอาจจะเป็นในด้านของตัวเซนซิทีฟที่อาจารย์จะต้องรับรู้อารมณ์แล้วก็ปรับเปลี่ยนอารมณ์ได้ด้วยการสังเกตคำพูด แล้วก็อากัปกริยาของนะครับ ผู้เรียนที่แตกต่างกันไปและอาจจะนำไปสู่ในด้านการ response เพราะฉะนั้นถ้าเด็กมีการ response ออกมาไม่ว่าจะเป็น positive หรือ negative ก็ต้องยอมรับว่านั่น คือ ธรรมชาติของผู้เรียนแต่ละคนที่จะไม่เหมือนกันนะครับ ดังนั้นอาจารย์อาจจะต้องใช้ลักษณะความอ่อนตัว ความยืดหยุ่นในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ซึ่งถ้าทำได้เนี่ยครับ มันจะนำไปสู่ข้อสุดท้ายซึ่งเป็นหัวใจหลักของธีมในด้านการช่วยเหลือดูแลคนเลยครั้นนั้นคือ unconditional positive regard เป็นการยอมรับคนอย่างไม่มีเงื่อนไข ที่เป็นประเด็นที่สำคัญมันมีงานวิจัยมีการพูดถึงนะครับของการพูดถึงเค้าบอกว่า familiar voice นะครับเสียงที่มีความคุ้นเคยเนี่ยและเสียงที่แบบไม่ได้เป็นลักษณะของ unfamiliar คือ ไม่เป็นทางการรวมไปถึง relaxation นะครับสิ่งเหล่านี้เนี่ยนะครับมันเป็นมีการพูดถึงว่าถ้าเป็นสิ่งที่เค้าคุ้นเคยกับอาจารย์และอาจารย์จะใช้น้ำเสียงแบบเนี่ย ตัวเนี่ยแหละจะสะท้อนให้เห็นถึงความอบอุ่น

ความจริงใจเพราะฉะนั้นถ้าอาจารย์ใช้น้ำเสียงแบบเนี่ยนะครับ ในการช่วยเหลือหรือสร้างศักยภาพอาจารย์อาจจะลองปรับน้ำเสียงบางอย่างให้มันดูนุ่มนวลมีความผ่อนคลายหรือไม่ได้เป็นทางการมาก ตัวเนี่ยครับเค้าพบว่ามันเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้เด็กมีส่วนร่วม แล้วก็มีความแรงใจในการเปลี่ยนตามพฤติกรรมที่เกิดขึ้นของเค้าได้ เพราะฉะนั้นแค่ได้ยินเสียงของอาจารย์หรือบางทีไม่แน่เด็กที่มาเข้า Class ของอาจารย์เนี่ยเค้าอาจจะอยากได้ยินเสียง familiar voice เสียงที่คุ้นเคยสิ่งที่ทำให้เค้ารู้สึกเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมบางอย่างก็ได้ ซึ่งอันเนี่ยก็เป็นงานที่วิจัยที่เค้าก็สะท้อนออกมาจริงจริงว่า แค่อสัมผัสภาพที่ดีที่เกิดขึ้นเนี่ยจะทำให้เด็กเนี่ยครับเกิดการรับรู้แล้วก็เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้จริงจริง

ส่วนตัวเทคนิคนะครับอย่างที่ท่านอาจารย์โอมบอกครับ บางทีเราอาจจะใช้การสังเกตเห็นอกเห็นใจก็คือ Empathy มันเป็นตัวแปรเชิงจิตวิทยาอย่างนึงเลยนะครับหรือการที่เราใช้สะท้อนก็คือ การที่เราสะท้อนไปถึงการเข้าใจพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในช่วงจริง แล้วมันมีเทคนิคง่ายๆอันนึงครับเค้าเรียกว่า I-massage ก็คือ การสื่อสารที่บอกถึงความต้องการของเราเนี่ยครับแล้วในด้านของการต้องการ การสื่อสารที่เกิดขึ้นก็คืออยากให้พวกเราเนี่ยเนอะเนอะครับรับผิดชอบมากขึ้นทำงานมากขึ้น ครูจะรู้สึกดีมากเลย การมีส่วนร่วมบางอย่างในคลาสเนี่ยอาจารย์ตื่นเต้นและอาจารย์ดีใจมากเลยนะครับ นั่นคือการใช้ตัวไอแมสเสจออกไปบวกกับตัวที่เป็นลักษณะของกิจกรรมกลุ่มต่างๆ หรือว่าการใช้กิจกรรมที่เป็นแบบ Active Learning ผมว่าตัวเนี่ยก็อาจจะช่วยให้สัมผัสภาพในชั้นเรียนดีขึ้นได้ด้วยนะครับ แล้วมันมีเทคนิคนึงนะครับที่ไปพูดถึงมากนะครับนั่นก็คือตัว Restorative practice เผลอว่าปีที่แล้วที่ไปเวิร์กช็อปที่ประเทศสหรัฐอเมริกา เนี่ยครับตอนเนี่ยมันมีตัวเทรนอันนึงที่กำลังน่าสนใจก็คือตัว Restorative practice แต่หลายคนอาจจะคุ้นเคยนะครับมันมีคำว่า Restorative justice ก็คือการกระบวนการสร้างความสมานฉันท์ในเชิงยุติธรรมครับ แต่นั่นจะออกเป็นเชิงพวกกฎหมายแต่พอปัจจุบันเนอะอนครับในคลาสชั้นเราไม่ทอดทิ้งนักเรียนคนใดคนหนึ่งได้

แม้กระทั่งนักเรียนที่มีพฤติกรรมปัญหาที่ไม่น่ารักอะไรก็แล้วแต่เนี่ยครับ มันก็เลยเกิดกระบวนการเอาแนวคิดในด้านของการรื้อฟื้นความสัมพันธ์ หรือการสร้างสมานฉันท์ในชั้นเรียนเกิดขึ้นได้นั่น คือ ช่วยทำให้การจัดการเรียนการสอนเนี่ยครับเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนำไปสู่ในด้านของการให้การสนับสนุนและการช่วยเหลือเด็กผู้เรียนได้นะครับอันเนี่ยก็กลายมาเป็นประเด็นอีกอันนึงซึ่งเมื่อนอกนั้นเริ่มมีการจัดเวิร์กช็อปให้กับครูผู้สอนเนี่ยครับเยอะมากยิ่งขึ้นนั่นก็คือ อาจจะทำให้เค้าเข้าใจในธรรมชาติและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่ดีนำไปสู่พฤติกรรมที่ดี ในเบื้องต้นนะครับถ้าอาจจะมีการพูดคุยอีกครั้งนึงในครั้งหน้าเนอะผมอาจจะเอารายละเอียดเล่าให้ฟังละกันว่าที่เวิร์กช็อปหรือว่าที่นู่นเค้าทำเนี่ยเค้ามีแนวทางอย่างไรบ้างนะครับ ไปดูบริบทคอมมูนิตี้ในชั้นเรียนที่เกิดขึ้นหนึ่งภาคเรียนอาจจะทำให้เกิดคอมมูนิตี้ในชั้นเรียนได้นะครับ ดังนั้นความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นเนี่ยครับการรื้อฟื้นความสัมพันธ์ที่

ติภายใต้บรรยากาศการผ่อนคลาย ก็คือการเคารพนะครับ การให้เค้าได้มีความรับผิดชอบนะ ครับและก็สามารถฟื้นฟูในพฤติกรรมที่ไม่ดีได้ ก็คือ Repairing อย่างเจี้ยนะครับรวมไปถึง Reintegrationอาจารย์ใช้เทคนิคต่างๆที่ได้เราได้เรียนในแต่ละapproachมาที่หลักสูตรใน วิชาการจัดการเรียนรู้การจัดการเรียนการสอนเนี่ยมาเป็นกลุ่มต่างๆ เนี่ยเราเอามาใช้ได้หมด เลยอันเนี้ยก็จะช่วยทำให้เกิดพฤติกรรมที่ดีกับผู้เรียนได้ แต่ถ้าครั้งหน้าไว้จะเอามาขยายในกัน อันนี้ของผมครับ

ผศ.ดร.ปิยพงศ์: ได้ความรู้เยอะมากเลยเนอะ ครับก็มีท่านไหนที่ อยากจะลองสะท้อนมุมมองหรือว่า
01:15:13 ประสบการณ์ของตัวเองเกี่ยวกับเรื่องของการสร้างสัมพันธภาพในชั้นเรียนบ้าง

ดร.วณัฐพงศ์: อาจจะเสนอไอเดียให้ทุกคนลองทำดูครับคือบางที่เราอาจจะมองว่าเด็กต้องเข้าหาเราเนาะ
01:16:27 แต่บางที่เราลองเข้าหาเด็กก่อนก็ได้ครับคือ ถ้าสมมุติเราลองเข้าคือบางที่อะด้วยความที่เป็น เด็กอะครับเค้าอาจจะไม่ค่อยก้าวเข้าข้างกล้าเข้าหาผู้ใหญ่สักเท่าไรดังนั้น สิ่งที่จะทำให้ สัมพันธภาพมันง่ายขึ้น คือ เราเองนั่นแหละจะต้องเป็นคนเข้าหาเด็ก อาจจะเป็ทนลาย ถามเด็กหรือจะถามเด็กว่า เออมาเรียนมั๊ยหรือว่าเออเป็นยังงี้บ้างอะไอย่างเจี้ยนหรือเรียนทัน รีเปล่าอะไอย่างเจี้ยน อันเนี้ยมันอาจจะเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างสัมพันธภาพในคลาสของเรา ให้มันดีขึ้นมันมีอีกขออนุญาต ยกตัวอย่างของวิชาตัวเองละกันครับ คืออาจจะเป็วิชาปฏิบัติ นะครับแล้วก็โดยที่ผ่านมานี้เป็นวิชาลีลาศครับ เด็กก็เรียนปฏิบัติไปประมาณนี้แหละเด็ก เรียนเสร็จจบไปแล้วก็แล้วก็แล้วก็ผ่านไปแต่ละคลาสก็เป็นแบบนี้มาตลอดจนเมื่อซัมเมอร์ที่ ผ่านมานี้เียนะครับสิ่งที่มันเกิดขึ้น คือเราใช้วิธีการอาจจะเป็เพราะว่าเด็กน้อยด้วยเด็กน้อยคือมี ชักประมาณ10 15คนอย่างเจี้ยนครับสิ่งที่มันเกิดขึ้นคือเราสามารถดูเด็กได้ทั่วถึง คือเข้าหาเด็ก ได้เลยแบบว่าทำถูกมั๊ยอันนี้ทำไม่ถูกเดี๋ยวลองใช้วิธีนี้นะครับ สิ่งที่เกิดขึ้นแรกแรกที่เกิดขึ้นใน คอร์สนะครับ ก็คือเด็กจะเดินเข้ามาถามจะกล้าเดินเข้ามาถามเราว่า การที่ถามเค้าทำอยู่เนี่ย มันถูกหรือเปล่า ช่วยเช็คทากับจังหวะให้หน่อยสิ่งที่ตามมาก็คือว่าเค้าเริ่มสนุกกับวิชาที่เรียน อยู่ แล้วเค้าก็เริ่มจับกลุ่มกันเกิดขึ้นว่าเอ้ยที่นี้เรียนไปครั้งที่แล้วมันเดินอย่างนี้ถูกต้องมั๊ย

คือมันมีการรีเช็คกันเกิดขึ้นอะครับจนสุดท้ายอะคลาสเนี่ยนะครับตอนซัมเมอร์ที่ผ่านมานี้เียน มันกลายเป็นคอมมูนิตี้คอมมูนิตี้หนึ่งที เค้าถามเราเค้าถามเราว่าอาจารย์เรียนคอร์สนี้เสร็จ แล้วอะเกรดออกแล้ว ถ้าสมมุติว่าเค้าอยากมาเดินอีกอะเค้าสามารถขออนุญาตมาเปิดห้อง เดินได้มั๊ยอันเนี้ยสิ่งที่มันเกิดขึ้นจากจากสมรรถภาพนี้ ชั้นเรียนอะไอย่างเจี้ยนครับแล้วมันก็ กลายเป็นว่า เลยลองถามเค้าไปว่าเนี่ยถ้าสมมุติว่าคณะมันมีกิจกรรมอะแล้วจะขออนุญาตอะ ให้ทุกคนอะมาช่วยแบบทำการแสดงเปิด หรือว่าอะไอย่างเจี้ยนได้มั๊ยเค้าบอกเอาเลยอาจารย์ ยินดีอยากได้แต่อาจจะเป็ไม่สวยนะ เค้าอาจจะไรเจี้ยนอาจจะบอกอะไรเจี้ยนมันก็เลยเห็นว่า เอ้ย Mindset ของผู้เรียนอะมันก็เปลี่ยนไปจากเดิมจากความคิดแรกแรกเค้ามาแล้วเค้าเก่ง

เก่งเงินเงินอะไรเงี้ยทั้งทั้งที่จริงจริงแล้วเด็กบางคนรู้จักกันด้วยนะครับดังนั้นมันมันอาจจะเพราะเราลองมาคิดว่าเอ้ยมันเป็นเพราะอะไรส่วนนี้อาจจะเป็นเพราะว่าเราเข้าหาเค้าก่อน มันก็จะทำให้สัมพันธ์ภาพมันง่ายขึ้นสำหรับระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนอะไรเงี้ยครับ ก็อาจจะลองเสนอว่าวิธีการง่าย ๆ ที่มันจะทำให้บรรยากาศในการเรียนมันดีขึ้นก็คือเราอาจจะลองเข้าหาเด็กก่อนก็ได้ไม่ต้องจำเป็นต้องรอให้เด็กเข้าหาเราอะไรอย่างเงี้ยครับขอบคุณครับ

ผศ.สุริเดช: อืมดีมากเลยครับผมว่าอันนี้ก็เป็นคอมมูนิตี้ที่เห็นชัดเจนอีกอันนี้ครับ
01:18:54 เห็นเมื่อกี้อาจารย์ณัชชามนจะเสนอไอเดียอื่น ๆ

ผศ.ดร.ณัชชามน: ให้แบบข้อคิดหรือว่าหลักการในเรื่องของการสร้างสัมพันธ์ภาพนะคะก็มีพาร์ทหนึ่งของเทอมที่
01:19:09 แล้วรู้สึกแล้วว่า การสร้างสัมพันธ์ภาพเนี่ยมันมันช่วยให้การจัดการเรียนการสอนเนี่ยมันเกิด outcome learning แล้วก็เกิดในเรื่องของการสร้างเครือข่ายหรือคอมมูนิตี้ที่จริงจังเนืองมาจากว่าวิชาที่ตัวเองสอนเนี่ยอย่างเป็นวิชาที่มีผู้เรียนที่หลากหลายเนาะก็คือตามธรรมชาติของประเทศเราเช่นมีคนที่ยื่นปริญญาเอกอยู่หรือบางคนจบปริญญาเอกแล้วหรือเป็นเด็กที่แบบไม่มีประสบการณ์อะไรเลยรวมถึงแบบอาจจะมีการฝึกอะไรอย่างเงี้ยจะมาเรียนในคลาสเนี่ย แต่พอว่าเราสร้างบรรยากาศขึ้นให้ดี ซึ่งคล้ายคล้ายกับที่อาจารย์โอบบอว่าเออเราเราจะต้องเป็นผู้ที่แบบเอื้ออำนวยในเรื่องของการสร้างบรรยากาศเนาะ เริ่มจากเรื่องที่เป็นเรื่องทั่วไปที่ทุกคนสามารถพูดคุยกันได้หลังจากนั้นเนี่ยตัวกิจกรรมของเราคะก็เป็นตัวหนึ่งที่ทำให้บรรยากาศหรือการสร้างสัมพันธ์ภาพในชั้นเรียนเนี่ยมันมันดีขึ้น แล้วพอพอบรรยากาศในชั้นเรียนของคลาสเราดีแล้วอะมันยังแผ่ขยายไปยังวิชาอื่นเนื่องจากว่าบังเอิญว่ากลุ่มผู้เรียนกลุ่มเนี้ยก็ไปเรียนวิชาอื่นของภาควิชาอีกแล้วก็เห็นในเรื่องของแบบพัฒนาการในเรื่องของความสัมพันธ์ก็คือ ว่าเวลางานที่มอบหมายซึ่งเราไม่ได้บังคับอยู่แล้วอะแต่ว่าเด็กเด็กอะหรือหรือผู้เรียนอะคะเค้ายินดีแล้วเค้าก็เต็มใจที่จะแบบทำโปรเจกต์ที่เรามอบหมายหรือแม้กระทั่งแบบบางอันที่มันเป็นกิจกรรมของภาควิชาของคณะหรือของมหาลัยอะ ก็เลยทำให้เค้าอะอยากจะเข้าร่วมแล้วก็อยากมีส่วนร่วมด้วยอะไรอย่างเงี้ยคะเรื่องของสัมพันธ์ภาพนี่คือแบบมันมันเป็นประเด็นที่สำคัญจริง ๆ

ผศ.ดร.ปิยพงศ์: มีท่านไหนที่จะแลกเปลี่ยนเพิ่มเติมมั๊ยครับ ถ้าไม่มีแล้ววันนี้เราใช้เวลาอันมาพักใหญ่แล้วเรา
01:20:59 อาจจะเก็บหัวข้อที่ยังไม่ได้พูดเอาไว้ต่อกันคราวหน้านะครับ แล้วเดี๋ยวหลังจากนี้คณะกรรมการก็จะไปถอดบทเรียนสรุปออกมาจะครับแล้วก็นำมาเสนอในช่วง KM Forum ซึ่งน่าจะจัดหลังจากมีนา หรือว่าจะเป็นเวทีเสวนาที่เราจะให้ความรู้ว่าคนทั้งคณะเกี่ยวกับสิ่งที่เอาตกผลึกความรู้จากการพูดคุยกันครั้งนี้แล้วก็ครั้งต่อไปนะครับ ก็คราวต่อไปนะครับก็จะในวันที่ 6 กุมภาพันธ์นะครับเป็นเวลาบ่ายแบบนี้ เหมือนกันบ่ายโมงเหมือนกันที่เราจะมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันในประเด็นนี้อีกนะครับแต่เราอาจจะลงไปที่พักชะหรือเทคนิคที่มี

รายละเอียดมากขึ้นนะครับในครั้งหน้า ก็ขออนุญาตนัดทุกท่านอีกครั้งนึงเลยนะครับ 6
 กุมภาพันธ์นะครับบ่ายโมงตรงนะครับเราจะมาร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันอีกนะครับครับ
 วันนี้ก็คิดว่าเราได้แลกเปลี่ยนกันมาพอสมควรและน่าจะเหนื่อยนะหลายคนนะครับเพราะ
 ขอบคุณนะครับทั้งวิทยากรนะครับทั้ง3ท่านนะครับแล้วก็คณะกรรมการเคเอ็มรวมทั้ง
 ผู้เข้าร่วมวันนี้ที่นั่งอยู่กับเราตลอดเลยเห็นหลายท่านเปิดกล่องดึกด้วยนะต้องขอบคุณนะฮะที่
 เข้าร่วมกิจกรรมนะครับสุดท้ายเนี่ยถ่ายรูปเก็บไว้หน่อยเนอะงั้นเดี๋ยวบกรน แล้วถ่ายรูปนะ
 ท่านที่เปิดกล่องท่านที่อยู่เปิดกล่องแล้วถ่ายรูปร่วมกันนะครับ. ครับขอบพระคุณมากครับทุก
 ท่านที่สละเวลามาเข้าร่วมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในวันนี้ครับพบกันอีกครั้ง 6 กุมภาพันธ์
 ตอนบ่ายโมงครับครับสวัสดิ์ครับขอบคุณคะครับสวัสดิ์ครับคุณท่านวิทยากรทุกท่านเลยครับ